N:r 5. Årg. 18. I MARS 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Vi vilja se Jesus. — Till vår tros förökande och glädje. — En högtidsstund på Barnens hem. — Hvad Guds nåd kan verka. — En rundresa i Haichow (Chiechow) distrikt. — Brefafdelningen. — Hans ögon se däruppå. — Hvad Kina får genom beröringen med Västern. — Personliga meddelanden. — Utresande missionär. — S. M. K:s tacksägelse- och bönedag den 14 mars. — Tro och otro. — Redovisning. — Jullådorna.

Vi vilja se Jesus.

Joh. 12: 21.

Det var greker, som uttalade denna önskan. Och det innersta i alla folks längtan är just detta: "*Vi* vilja se Jesus." Det är detta, hedningarna behöfva, och det är detta, alla döda namnkristna behöfva.

Det är icke lärdom, de behöfva, icke diskussioner, icke att blott höra något om Jesus, de behöfva få *se* Jesus.

Få de det? När de se dig och mig, få de då se Jesus? Månne de då se hans lif och hans sinne? I annat fall borde vi hellre tiga stilla med vår kristendom. Hvad hjälper det, att vi tala om Jesus eller predika om Jesus, om vi i vår dagliga umgängelse, inför våra närmaste, våra underordnade, äro lika häftiga, småaktiga och orimliga som förr? Eller hvad hjälper det, om vi icke i all vår handel och vandel äro pålitliga och ordhålliga? Hvad hjälper allt talande, allt s. k. vittnande, om vi lefva i synd? Då är vår kristendom icke sanning, ty, heter det: "Hvar och en som har detta hopp till honom, han renar sig, såsom han är ren", 1 Joh. 3: 3.

Det står icke: Han *skall* rena sig, utan: han *renar* sig. Han icke blott suckar därefter, sträfvar därefter, kämpar för att nå detta, utan *han renar sig.*

Men ack, hur många Guds barn är det icke, som *icke* låta världen se Jesus, och hvarför?

O, det är så sant, hvad jag i dag läste i en kristlig tidning:

"Till den fulla frälsning, som Jesus gifver, hör förutom syndernas förlåtelse äfven Andens dop, Andens kraft, Andens fullhet.

Många erhålla vid sin omvändelse både den ena och den andra af dessa frälsningens gåfvor, men i likhet med de fem ovisa jungfrurna förbruka de allt hvad de fått utan att se till, att de få förråden förnyade, och därför slutar det för dem så, att de stå där med tomma käril. Antingen ha de slagit af på Guds kraf, eller ock gå de där som lagens olyckliga trälar och kunna därför icke aflägga något sant och varmt vittnesbörd om Guds frälsning.

Så blir med tiden, om man icke åter och åter låter sig uppfyllas af Anden, ens vittnesbörd om försoningen i Jesu blod blott en ljudande malm eller en klingande bjällra både för en själf och ens åhörare.

Vi vilja se Jesus! Det är den suckan, det rop, som ljuder från den döda världen, ja, t. o. m. från många af dem, som en gång blifvit omvända. Och just denna längtan är det, som Guds Ande vill uppfylla.

Att se Jesus, det är kristendom.

Vi minnas de underbara orden i Joh. 14: 19: "Ännu en liten tid, och världen ser mig icke mer, men *I sen mig,* ty jag lefver och I skolen lefva."

Där står: "*I sen mig*", d. v. s. "*I lefven*". — Och hvarför? Ty "jag lefver". "I hafven *mitt* lif, *min* Ande, *mitt* sinne".

"I sen mig." Dessa ord uppfylldes för första gången på ett härligt sätt på pingstdagen. "*Jag skall åter se eder,* och edert hjärta skall glädjas,

och ingen tager eder glädje ifrån eder." Det var på pingsten, Herren tänkte. Han kom i sin Ande och därför i himmelsk kraft.

Och de sågo honom och lefde. Det var glädje, det var salighet.

"I sen mig" — kan det sägas så också om dig?

"*Vi se Jesus* krönt med härlighet och ära", säger aposteln i Ebr. 2: 9.

Ser också du honom? *Kan* du se honom?

Hvem är det, som har fått den outsägliga nåden att *se Gud?* Det är, säger Jesus själf, de *renhjärtade.*

Har du ett rent hjärta — ett hjärta renadt i blodet? Annars kan du icke se Gud. Det veta vi så väl. Vi ha erfarit, att i samma ögonblick synden blef utrensad ur vårt hjärta — all synd — i samma ögonblick sågo vi Gud. Och åter, i samma mån synd kommer in i hjärtat, tillslutes det andliga ögat.

Härligt är det att se Gud och lefva.

Så blir det sedan denna växelverkan, att *när vi se Jesus, därför att han lefver och vi lefva genom honom, kunna andra se Jesus i oss.*

Du kära Guds barn, vill du komma i dag och låta rena dig, helt rena ditt hjärta från all synd — all synd, som Guds Ande visar dig? Vill du? Då vågar jag lofva dig, att du på ett härligt sätt skall få erfara sanningen af dessa Jesu ord:

"I *sen* mig, *ty* jag lefver, och *I skolen lefva.*"

N. P. M.

"Filadelfia".

Till vår tros förökande och glädje.

Från d. 15—21 februari hafva S. M. K:s vänner i Stockholm haft glädjen se ibland sig två engelska systrar: *Miss Henrietta Soltau,* sedan 23 år tillbaka föreståndarinna för Kina inlandmissionens hem i London för utbildande af kvinnliga missionärskandidater, och *Miss J. Gregg,* som sedan 18 år tillbaka med stor välsignelse verkat i Kina.

Till Miss Soltau står S. M. K. i särskild tacksamhetsskuld, ty hon har under årens lopp haft under sin fostran icke mindre än 39 af missionens unga systrar.

I hög grad trosstärkande och uppmuntrande har det varit att höra dessa båda Herrens tjänarinnor, den ena med ett långt lifs rika erfarenhet bakom sig, meddelande bilder från missionsarbetet i hemlandet och åter och åter framhållande Gud som en *bönhörande* Gud, den andra ännu i sin fulla kraft skildrande Guds under och storverk, uppenbarade ute på missionsfältet. Miss Gregg var med under boxarupproret år 1900 och var då tillsammans med två andra missionärer, makarna Green och deras små barn, i fyra månader stadd på flykt. Fruktansvärda voro deras lidanden och vedermödor, men underbar var ock Herrens omsorg om dessa sina tjänare in i det allra minsta och likaså hans ingripande gång på gång till deras räddning, när allt hopp syntes ute. Vi hoppas i följande nummer få lämna några "axplock" ur de gripande skildringarna. Förvisso kunde ingen, som hade förmånen att se och höra de båda engelska systrarna, undgå att få ett djupt intryck af deras fasta tro på den lefvande, alltid närvarande Guden och deras glädje att få utgifva sig själfva i hans tjänst. Tilläggas må, att Miss Gregg efter boxarupproret verkat 10 år i Kina.

Miss J. Gregg.

Vi meddela här hennes bild — hafva tyvärr icke lyckats erhålla Miss Soltaus.

En högtidsstund på Barnens hem.

Med 11-tåget d. 18 februari reste en stor skara missionsvänner ut till hemmen vid Dufbo.

Sedan alla samlats i den stora prydliga salen i Barnens hem, där ett rikligt försedt frukostbord stod dukadt, uttalades af hemmets husfader, missionär Erik Folke, några hjärtliga välkomstord. Ett särskildt välkommen erhöllo de två långväga ifrån komna gästerna, *Miss Soltau* och *Miss Gregg.*

Å kommittéernas och missionärernas vägnar frambar därpå öfverste *H. Dillner* ett tack till hemmets förutvarande föreståndarinna, fröken *Ester Sjögren,* som nu af Herren kallats till annan verksamhet, för hennes kärlek, outtröttliga nit och trohet. De ord, som uttalades till Rut, gällde också henne: "Herren vedergälle dig för hvad du har gjort! Ja, må full lön tillfalla dig från Herren, Israels Gud!" Som ett ringa uttryck af den tacksamhet vederbörande kände, öfverlämnades åt fröken S. en i ram infattad stor fotografi öfver Barnens hem och Missionshemmet.

Så vidtog kaffedrickningen. Äfven flera annorstädes boende missionssyskon hade infunnit sig för att få råka Miss Soltau, som de under sin vistelse i London lärt att älska och vörda som en riktig mor. Den kära gamla med sitt silfverhvita hår och sitt ljusa, strålande leende såg äfven helt lycklig ut öfver att få återse så många af "sina barn". Hon brukade ock med moderlig stolthet tala om "sina 501 barn", som hon fått fostra för det viktiga missionskallet.

Efter kaffedrickningen meddelade denna moder

i Israel, som nu i snart 38 år tagit den verksammaste del i Kina Inlandmissionen, först i 14 år som mor för hemmavarande missionärsbarn, de mest uppmuntrande och trosstärkande drag ur denna missions historia, och hur Herren in i det allra minsta sörjt för de mångfaldiga behofven. Strax före resan till Sverige hade hon fått bevittna, hur Herren ånyo visat sin omvårdnad om K. I. M. Under öfver ett år hade så litet medel influtit, att endast de dagliga mest trängande behofven kunnat fyllas. Ute i Kina fanns emellertid omkring ett 100-tal missionärer, som varit ute på fältet i öfver 10 år, somliga ganska sjuka, hvilka behöfde få komma hem för att hvila. Men inga medel funnos till deras hemresor liksom icke heller till någon utvidgning af arbetet. Missionens ledare och arbetare hade dagligen ropat till Herren om hjälp. Och nu var stunden för bönhörelse inne. Ett böne- och tacksägelsemöte hölls på Missionens hem i London, och se, dagen efter anlände telegram från en okänd vän, att 10,000 pund st. = 180,000 kr. voro på väg! Den stora växeln anlände ett par dagar senare, och så kunde pengarna telegraferas ut till Kina. Den tryckande bördan var aflyftad. Samme Gud, yttrade talarinnan, som tänker på en liten gosses behof af kängor (se sid. 38), hade tänkt på missionens stora behof, och för den Guden är det lika lätt att underhålla tusen missionsarbetare som en.

Miss *Gregg* berättade därefter något om den *skörd,* som martyrtiden år 1900 alstrat. Då boxarupproret utbröt, hade församlingen på den station, där hon och hennes vänner Green arbetat, Hwailu i provinsen Chi-li, haft endast 14 medlemmar. Nu finnas där 230 kristna. Då funnos endast 1 kolportör, 1 evangelist, 1 bibelkvinna och 1 byskola. Nu finnas där 4 kolportörer, 7 evangelister, 2 bibelkvinnor och 25 byskolor. Då fanns i detta distrikt blott 1 stad öppen för evangelium. Nu hafva 7 städer öppnat sina portar för förkunnelsen om Kristus.

Miss Gregg omtalade till sist, att hon hade blifvit kallad att efter sin återresa till Kina, som sker i augusti, besöka flera provinser för att hålla evangelisationsmöten uteslutande för *kvinnor.* För 5 år tillbaka hade man omöjligt kunnat få tillsammans ens 200 hedniska kvinnor. Sista åren ha evangeliska möten för kvinnor varit besökta af öfver 700 deltagare. Och i Kina som annorstädes gäller det, att om *kvinnorna* vinnas, så vinnas männen lättare. Det är emellertid mycket dyrt att resa i Kina, och hon hade stått tvekande, huruvida hon skulle kunna antaga kallelsen eller ej. Men Herren hade själf gjort vägen klar. Vid ett i somras i Skottland hållet möte hade en herre efteråt bedt att i hennes ställe få underhålla en kvinnlig missionär i Hwailu, så att hon kunde egna sig åt evangelisationsresor. Och vid ett annat möte hade också en herre kommit fram och bedt att få bekosta underhåll för en evangelist eller bibelkvinna, som kunde följa med på dessa resor, samt att dessutom få ikläda sig alla reseomkostnaderna. Väg var således öppnad för denna nya verksamhetsgren.

Vår syster har bedt Herren att i hvarenda provins i Kina få se själar gå öfver från mörker till ljus, från död till lif, och hon känner stort behof af Guds folks förböner.

Vid 2-tiden skedde för de flesta af gästerna uppbrott. För den mindre krets, som ännu ett par timmar stannade kvar, meddelade Miss Soltau mycket af intresse från missionshemmet i London och på hvad sätt de unga systrarna där fostras för sitt viktiga kall. Och så afslutades med bön och med tack och lof till Herren denna oförgätliga högtidsstund på Barnens hem. Förvisso måste en hvar, som fått lyssna till alla dessa meddelanden om Herrens trofasthet och nåd, med profeten instämma: *"Hvem är en sådan Gud som vår?"*

Hvad Guds nåd kan verka.

(Utdrag ur ett bref från fru Augusta Berg.)

O, hur mycket som under ett par år, ja, *ett* år förändrats! Aldrig skulle det förr ansetts passande, att på en kinesisk bjudning män och kvinnor skulle sitta vid samma bord! — Nu åter går det för sig. För några dagar sedan voro August och jag af rektorn i regeringens flickskola bjudna på middag. Där sutto då August och jag jämte några mandarinfruar från staden, rektorn och hans fru samt en annan lärare och intogo måltid vid samma bord!

Vi stå på god fot med flickskolans ledare. De gå dock litet oförståndigt till väga. De samla flere hundra elever — utan att hafva nog lärarekrafter. O, hvad de många gånger frågat, om ej vi kunna gifva dem någon utländsk lärarinna. De förstå ej att uppehålla ordning och disciplin. Hade man någon kraft att afstå, hvilket inflytande skulle man ej kunna utöfva! Under $^1/_2$ års tid ha några af "våra flickor", d. v. s. af eleverna från Daggryningens skolor gått där. En af dem, Ytsing, elev i Frida Prytz' skola, en fast och sann kristen, har varit anställd såsom lärarinna där. Hon har stått där som ett ljus och vittnat för Herren; hvarje söndag har hon kommit till kapellet jämte de troende flickorna samt en lång rad af de andra. På lördagskvällarna, då de ej haft några läxor, har hon samlat så många, som velat vara med, till bönemöte, och på söndagskvällarna ha de ock samlats, sjungit och tackat Gud. De ville på inga villkor mista henne; hon skötte sitt arbete så troget och utöfvade ett så godt inflytande, men hon själf mådde ej godt till sin anda där och kände ansvaret för de andra flickornas andliga lif så stort, att hon en dag frågade oss, om ej flickskolan i Puchow skulle öppnas och hon kunde användas där. Hela tiden har det ju varit vårt hopp, att hon skulle användas i missionens tjänst, men vi ha så mycket undrat, huru hon skulle bli lös från skolan. När hon talade med en fru *Ien,* som har ett slags öfversikt öfver skolan, ville denna på inga villkor släppa henne. Hon lofvade öka på Ytsings lön; hon skulle få 120 täl om året och många andra förmåner; bl. a. kunna skaffa sig ett bra hem genom att inteckna ett par rum någonstädes. Ytsing äger nämligen *intet;* hennes man har varit opierökare och förstört allt, hvad de

ägt. Under det han var opieslaf, hotade han att äfven sälja sin hustru för att få opium. Om hon komme att användas i missionens tjänst, kunde hon ej få tredjedelen af den lön, hon nu erbjöds. Det var en kamp för henne; alla möjliga världsliga förmåner å ena sidan, en obetydlig lön hos oss. Men Herren fick gifva henne seger. Fru Ien ville dock icke på några villkor släppa henne. Vagn var beställd, för att Ytsing skulle resa till Haichow, och sakerna voro pålastade, men fru Ien befallde, att de skulle tagas af.

Samma dag voro vi bjudna till skolan på middag. Fru Ien började, då jag var ensam med henne, tala om huru dåraktigt det var af Ytsing att vilja lämna en så bra plats, att hon här kunde tjäna Gud, taga andra flickor med sig på mötena o. s. v. Jag lät henne tala slut. Sedan tog jag vid och talade till henne såsom till en, som förstod, hvad det innebär att lyda Gud framför människor. Jag sade, att om Ytsing stannade kvar med Guds misshag öfver sig, skulle de pengar, hon kunde förtjäna, ej bli till någon välsignelse, och så fick jag riktigt personligt tala vid henne. Hon gaf mig rätt och trugade ej mera Ytsing, utan påföljande dag fick denna resa. Hon är en så värdefull kvinna. Tills skolan i Puchow återfår kvinnliga missionärer, skall hon jämte en lärare sköta skolan. Sedan vill hon själf få utbildas i seminariet. Hade hon stannat, så hade flera af de andra troende flickorna också gjort det, och de hade säkert tagit skada till sina själar. Likt Moses ville hon "hellre lida smälek med Guds folk än till en tid hafva lust i synden". Bedjen, att Gud må få bevara hennes ande frisk och i ödmjukhet! Vi tro, att hennes exempel skall bli till hjälp för flera af våra unga män, som nu ha arbete i regeringens tjänst och där förtjäna stora pengar, under det att deras krafter *så väl* skulle behöfvas i evangelii tjänst, där de dock få mindre lön. — Våra kristna äro eftersökta, pålitliga män, men det andliga lifvet mår ej väl i en sådan omgifning.

En rundresa i Haichow (Chiehchow) distrikt.

Genom Herrens nåd har jag åter fått vara ute på missionsresa öfver de höga bergen söder ut till staden Rui-cheng (Roetjöng). Vi gingo flera li i mörkret. Ett stycke utanför byn kommo några af vännerna oss till mötes med lykta. Hvilken glädje var det ej att få återse käre broder Liu (Lio), diakonen, f. d. kommissarien i rådhuset! I samma lilla profetkammare fick jag bo som vanligt. Påföljande dag, söndag, var kretsens månadsmöte med nattvardsgång, och ganska många voro tillstädes. Några nya hade upptagits de sista åren. På måndags f. m. red jag in till staden och träffade mandarinen, herr Kao, en modernt bildad man. Sökte att framvisa faran af att republiken fråntar folket dess gamla gudar utan att gifva dem något i stället samt påvisade, hurusom antikens folk trots sin höga bildning gingo under af brist på den moral, som kommer af kännedomen om en lefvande Gud genom Jesus Kristus.

På e. m. fortsatte jag med min tjänare och låg öfver natten hos broder Sie i byn Si-iao, där Hilma, Karl och jag bodde i grottor sommaren 1904. Jag låg i samma grotta, som käre broder Jakob Bölling bebodde ofvannämnda sommar. Tyvärr har ej br. Sie lyckats få några af byfolket med sig på vägen.

Nästa dag tillryggalade vi 2 sv. mil — och gingo öfver flera djupa dalar, där små bäckar under hundratals år skurit sig ned i den egendomliga *lösjorden,* som bildar brant stupande väggar å ömse sidor. Vi voro nu framme i byn Peh-shu eller Cypressbyn, där flera familjer äro på Herren troende. Här bodde vi i grottor sommaren 1902, då Karl var en liten gosse om 4 år. Församlingen har här inköpt egen gård med tre hus, af hvilka ett är inredt till kapell med utländsk kamin och fotogénlampor. Jag hade tre mycket besökta möten. Ej få kvinnor äro här troende eller intresserade. En af de ledande bröderna, Tu (To), läkare och tusenkonstnär, tyckes ha kommit Herren närmare än förr.

Vår färd gick vidare väster ut längs bergets fot med Gula floden glittrande i solskenet på vår vänstra sida längst bort nedanför högslätten. Nästa anhalt var Ch'i-li (Tjili) eller Sjumilabyn, där flera af missionärerna bott för att undfly sommarhettan. Här har församlingen på platsen under de sista åren för verksamheten inköpt en utmärkt lägenhet af flera grottor. Gamle käre församlingsäldste *Chung* (Djong) gaf oss ett varmt välkommen. Huru stort att kunna känna sig ett i anden med dessa Herrens vänner och få tjäna Gud tillsammans med dem!

Härifrån gick vår väg mer åt norr, och snart fingo vi den stora floden väster om oss. Efter en ansträngande nedstigning voro vi framme vid den lilla byn, utanför hvilken jag nedlade en krans af cypress med hvita band på hemgångne diakonen *Sies* graf. Hans änka, som ännu ej funnit frid i Gud, gråt bittert, då vi återkommo från grafven. Efter att ha nedlagt en annan krans på gamle vännen *Uangs* graf ankommo vi strax efter mörkret till staden Puchow. Här var påföljande söndag månadsmöte med nattvardsgång. Stor var min glädje att få återse många af vännerna, men flera hade fått flytta högre upp. Det lönar sig att predika Jesu Kristi evangelium. Halleluja!

Chiehchow den 12 januari 1913.

Henrik Tjäder.

* * *

P. S.

Puchow den 29 januari 1913.

Har nu fått igång gosskolan i Haichow och håller just på att här i Puchow sätta flickskolan igång. 12 flickor ha kommit.

I slutet af nästa månad hoppas vi — tillsammans 6 predikanter — få ha väckelsemöten i stora tältet i staden Lingpao i Honan. *Bedjen mycket härför!* Den staden hoppas vi snart skall kunna

öppnas som missionsstation. Bedjen, att missionen där må kunna få köpa hus, att pengar komma in för detta viktiga behof, och att vi där i mars må få vinna många själar som lön för Jesu möda.

Eder för honom utgifne
Henrik Tjäder.

Brefafdelningen

Honanfu den 9 jan. 1913.

Till S. M. K:s bönekretsar!

Sista tiden har Gud gifvit oss att få samlas med våra kinesiska medarbetare till ett litet enkelt bönemöte hvarje dag kl. half två på midd. Vi äro 10 à 12 personer, ibland färre. Vi bedja hvar och en endast helt kort och sammanfattadt om det som är af nöden och synes viktigast, och Gud har gifvit många uppmuntringar samt tydliga bönhörelser. Vårt bestämda och fortfarande böneämne är, att Gud skall förnya oss och den kristna församlingen här, samt att hans rike skall hafva framgång ibland oss. Han har lofvat: "Se, jag skall göra något nytt" — — och vi vänta, att han skall göra det.

I dag hafva vi börjat möten i en liten sal, som vi hyrt i den västra delen af staden för att samla de kvinnor, som bo där. Vi bo närmare norra stadsporten, och de kvinnor, som bo därborta, vilja ej göra sig besvär att komma ända hit, innan de blifvit verkligt omvända. Därför ha vi börjat detta nya arbete bland dem. För en tre, fyra år sedan voro Anna J. och jag på besök hos en familj där, och som vanligt kommo en mängd af grannkvinnorna in för att se oss och höra, hvad vi hade att säga. Vi kommo då på den tanken, att vi kanske skulle kunna samla dem, om vi blott hade ett rum lämpligt därför. När vi gingo hem, mötte vi en troende man, som bor på västra gatan, och rådgjorde med honom, men han sade, att ännu voro de så rädda för oss och för läran, att det var nog ingen som ens vågade hyra ut ett rum åt oss. Men för en tid sedan kom samme man och frågade, om vi ännu tänkte på saken, ty just på samma gata fanns nu ett lämpligt rum, och kvinnorna voro mycket glada, om vi ville komma, samt hade lofvat att vara med, om vi ville undervisa dem. Vi sågo detta såsom Guds ledning, och i dag ha vi varit där för första gången. Jag önskar, att ni hade varit med oss. Jag är säker på, att ni hade funnit det intressant. Det var det roligaste, jag varit med om på länge. Härifrån gingo vi nästan man ur huse: bibelkvinnorna, flickorna, fru Andersson, Emma och jag samt en mrs Turner, som f. n. är vår gäst, och kommo dit vid 11-tiden. Vi funno rummet sopadt och dammadt, hvitt papper insatt i fönstren, bord, stolar och bänkar ordnade till ett möte och midt på golfvet ett glödande fyrfat med träkol, ty det var kallt. Ett par troende kvinnor hade kommit för att få vara med, men hvar voro annars våra åhörare? Feng s. s., som hjälpt oss att hyra huset, posterades utanför porten för att hindra män att komma in, ty detta var ju ett möte endast för kvinnor. Snart infann sig en skara gossar och flickor. Vi sände gossarna att bjuda sina mödrar och farmödrar att komma. De voro snart tillbaka med besked, att dessa skulle strax komma, bara de kammat sig och ätit frukost. Under tiden hade vi ett litet bönemöte och satte upp några stora bibelspråk på väggarne. Den första, som infann sig, var en ung kvinna och hennes svärmoder, en välklädd och välbärgad äldre dam med pälsmössa på hufvudet. I handen bar hon en rykande tepanna och fyra tekoppar, som hon satte ned på bordet, och så bjöd hon oss alla dricka te, en stor vänlighets- och välkomstbetygelse. Snart var rummet fullt, och mötet började med en sång. Hvar och en af oss, äfven flickorna Haorï och Pingan, hade på förhand beredt sig på ett litet vittnesbörd, som nu följde, omväxlande med bön och sång. Visserligen blef det många afbrott, då någon ny anlände och skulle beredas sittplats, men en oväntad stillhet rådde dock, och alla voro mycket uppmärksamma. En ung kvinna med en gosse på armen inbjöds upprepade gånger att stiga in men sade, att gossen ej ville vara stilla, och någon i den lilla skaran af barn på gården tillade: "han har kopporna", men det tycktes ej göra det minsta intryck på våra åhörare. Alla sutto stilla och tysta, tills mötet var slut, då gamla Matasao nedbad Guds välsignelse öfver det som talats och öfver de församlade, som inbjödos att komma tillbaka nästa torsdag. Kanske viljen I i edra förböner ihågkomma dessa torsdagsmöten och bedja Gud, att några genom dem måtte finna lifvets väg samt en gång stå med inför tronen och prisa Lammet, som älskat oss och utgifvit sig själf för oss.

Och de öfvervunno för Lammets blods skull och för deras vittnesbörds ords skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden.

I Herren innerligt tillgifna
Ebba Burén.

* * *

Honanfu den 11 jan. 1913.

Älskade vänner i Herren!

Guds frid!

Herren, din Gud, bor i dig, en hjälte, som frälsar, Sef. 3: 17. — Då vi med glädje mottaga detta för vår personliga del, synes det mig i ännu högre grad kunna sägas om församlingen. *Gud* bor i den. Äfven härute se vi det. Det är ock en så kär tanke, då vi skola tala till andra, då vi skola gifva dem Guds ord, att Gud vet, hvad de behöfva och att vi få vara hans språkrör, om vi ställa oss till hans förfogande och tro honom om att vilja använda oss.

Sedan jag sist skref, har Ebba Burén kommit hit ut, och jag fick således mer hjälp med bibelklassen, än jag beräknat. Vi hade omkring 20 kvinnor, och jag tror och hoppas, att Herren väl-

signade, stärkte och förde dem framåt. Vårt arbete är ju ett arbete i *tro*. Gud verkar i det fördolda, och först efteråt kommer det fram.

Vi hade en ovanligt god julhelg, ty vi hade den glädjen ha familjen Gilmer hos oss både öfver jul och nyår. Såväl kineserna som vi, utländingar, hade välsignelse af hr Gilmers härvaro och hans kärleksarbete ibland oss. Som vanligt hade vi julotta med julgran och ljus. Våra kinesiska vänner kommo då in från landet långa vägar.

I västra delen af staden ha vi hyrt en sal för att nå kvinnorna där. Vi ha möte i denna sal hvarje torsdags förmiddag och äro så tacksamma för förbön. Salen ligger i en mycket befolkad del af staden, och vi ha hittills haft den alldeles full med kvinnor och barn. Bedjen med oss, att många själar må bli frälsta där! Kanske kunna vi ock i samma sal öppna söndagsskola. Det synes lätt att samla barn där.

Vi bedja hvarje dag vid middagstiden om väckelser. Hvem vill med oss *hvarje dag* bedja därom? O, hur kärt, när svaren komma, att ha fått vara med och bedja! Herren gifve många medarbetare där hemma i bön och tro!

Mellan jul och nyår kom br. Ringberg upp hit. Han ser så frisk ut. Andersons äro ock alla friska och vi med. Gud vare tack för hans godhet! Varma hälsningar från oss alla!

Vi vänta nu Hahnes och de syskon, som äro med dem.

Eder i Herren tillgifna
Emma Andersson.

* * *

Yangchow språkskola, den 20 jan. 1913.

Kära missionsvänner!

Ps. 125: 2.

Den hälsning, som nu ändtligen kommer, har mer än en gång i tankarna varit på väg hem. Jag vill nu, tillsammans med Ingeborg Ackzell och Ester Berg, så hjärtligt tacka vännerna för allt kärlekens intresse och förbön för oss härute.

Vi äro så glada och tacksamma att få tillbringa en tid här på hemmet. Det är ännu ett afsidestagande med Herren, hvarunder han på ett särskildt sätt talar till oss.

Vi äro här öfver 30 missionärskandidater, representerande 10 olika land. F. n. äro tyskorna talrikast.

Dagarna äro så väl indelade, och tiden går fort. Studiet af kinesiska, böne- och bibelstunder, bevistande af kinesmöten, arbets- och läsaftnar, promenader o. s. v., allt har sin tid och sker med lust och gladt mod. Ibland erbjudes oss en angenäm omväxling i form af sångafton, då missionärer från andra stationer inbjudas hit.

Med nöden och mörkret här ha vi ännu inte kommit i närmare beröring; dock hör och ser man nog för att röras till medlidande och längtan att få tjäna.

Af våra tjänare äro några kristna — skinande ljus. Men våra lärare äro alla oomvända. Må de bli föremål för förbön liksom ock arbetet bland soldaterna! Bedjen ock för oss, att vi måtte få språkets gåfva!

Med många hälsningar,

Emy Ohrlander.

Hans ögon se däruppå.

För våra små missionsvänner.

Sex små engelska flickor i åldern mellan 6—12 år och en liten gosse vid namn Charlie — alla barn till föräldrar, som voro missionärer ute i Kina — hade fått ett hem i England hos en vän till missionen, fröken Soltau. Det är nu många år sedan, och den tiden behövde ett brev till Kina hela fyra månader. Barnens snälla vårdarinna kunde därför icke, om hon skrev till någon av föräldrarna för att få råd i någon angelägenhet, få svar förr än allra först efter åtta månader. Till den store Fadern i himmelen fick hon därför i stället åter och åter vända sig i de angelägenheter, som rörde de kära barnen.

Med ledsnad såg hon en dag, att lille Charlies kängor voro utslitna. Hon ville gärna köpa honom ett par nya men hade inga pengar. Ännu en tid måste därför den lille gossen begagna dem.

En dag kom han hem från skolan, rusade direkt in i fröken Soltaus rum och utropade: "Tant, jag *måste* ha nya kängor!" Så visade han fram sina fötter. Och se, kängorna hade nu gått riktigt sönder. Tydligen hade han bland kamraterna fått lida smälek för de stora hålen och var därför mycket förargad. Fröken Soltau svarade helt vänligt: "Min lilla gosse, jag har för tillfället inga pengar. Men vi skola be *Gud* ge dig nya kängor." Charlie, som var vid dåligt lynne, utbrast: "Jag vill inte be till Gud!" Fröken Soltau kände sig bedrövad över detta svar men sade intet. Med Gud talade hon dock om Charlie.

När denne på eftermiddagen åter skulle gå till skolan, fick han lov att gå i tofflor. Vid hemkomsten hade solskenet kommit igen i hans lilla ansikte. Han gick åter direkt in till sin fostermor och sade: "Förlåt mig, att jag var så stygg i middags! Jag vill gärna be till Gud." Tillsammans böjde de nu sina knän och bådo Herren om nya kängor.

Nästa morgon, då alla sutto vid frukostbordet, kommer någon in med ett paket, adresserat till husmodern. Hon öppnar det och finner — *ett par barnkängor!* "Charlie", ropar hon glatt, "nu har Gud redan hört vår bön. Gå nu och prova dina kängor!" De passade så bra, som hade de varit beställda. Vem givaren var, fingo de aldrig veta.

En dag tog fröken Soltau alla barnen med sig för att höra ett föredrag av en missionär från Indien. Denne berättade, att han just höll på att packa en låda med leksaker till de små barnen i missionens hem ute i Indien, och nu undrade han, om någon

av de barn, som lyssnat till hans berättelser om de brunhyade små därute, hade någon leksak, någon docka eller annat, som de av kärlek till Herren Jesus ville offra och skicka till de indiska barnen.

Vid hemkomsten märkte fröken Soltau, att de små flickorna mycket ivrigt men hemlighetsfullt samspråkade med varandra, och när hon bett aftonbön med dem samt gick omkring för att ge den ena efter den andra "godnattkyssen", märkte hon, att nästan allas kinder voro litet våta. Förklaringen fick hon, när hon kom in i sitt rum. Där lågo på hennes säng *sex dockor!* Och på var och en var fäst en liten pappersbit. På en stod skrivet: "Ajö, min egen lilla Anna!" På en annan: "Jag offrar dig åt Jesus, min lilla Edit", o. s. v. Nu förstod hon orsaken till de små flickornas tårar men gladde sig av hjärtat åt deras självuppoffring.

Det kom ibland regniga lovdagar, då de små flickorna hade ganska svårt att sysselsätta sig — så mycket saknade de sina kära dockor. Och fröken Soltau tänkte ibland, att hon åtminstone till julen ville försöka ge dem nya dockor. Men dels räckte inte pengarna till, dels fick hon inte tid att sy några dockkläder, dels tyckte hon sig höra en inre röst säga, att hon inte skulle göra något åt saken utan lämna den åt Gud.

Juldagen kom och med den ett stort paket med utanskrift: "Till fröken Soltaus sex små flickor." Paketet öppnades och befanns innehålla *tolv dockor*, sex små gossar och sex små flickor. Barnens glädje låter lätt tänka sig. Så rikligt hade den käre Guden lönat dem för vad de av kärlek offrat åt de små hednabarnen i Indien.

Tilläggas må, att dessa sex små flickor, när de blivit stora, alla gingo ut som Herrens sändebud till Kina. De hade av erfarenhet lärt, att Herrens ögon se även det minsta och obetydligaste, att hans öron höra de böner, som uppsändas i hans namn, och att han med den ömmaste kärlek vårdar sig om var och en, som av helt hjärta vill hålla sig till honom.

Hvad Kina får genom beröringen med Västern.

Cigarrettförbrukningen bland Kinas folk har på senaste tiden stegrats oerhördt. Det anses, att af hela världens förbrukning af cigarretter kommer hälften på Kina. Kineserna ha lyckats att till stor del minska användandet af opium i landet men taga som en ersättning cigarretterna. Ja, de utgifva redan dubbelt så mycket penningar för tobak som för opium.

Det engelsk-amerikanska tobakskompaniet har en fabrik i Hankow, där 40 europeer och 1,500 kineser arbeta. Där tillverkas 200 mill. cigarretter i månaden. Hvarje vecka sändes pr järnväg till Peking en vagnslast cigarretter, afsedd för norra Kina.

En missionär, som meddelat ofvanstående upplysningar, fortsätter:

Hvad skola vi göra? Skola vi likgiltigt se på, att hvarannan månad utsändes från denna enda fabrik nog med cigarretter att förse hvarje person i Kina med denna vara? Må vi tänka på följderna: hos gossar och flickor en förkrymt tillväxt, själsförmögenheternas försvagande och den moraliska kraftens ytterliga förminskning! Må vi tänka på detta stora lands framtid!

Mycket kan göras genom lokalsammanslutning, såsom skett i Nanking och Chinkiang, där hundratals kineser slutit förbund emot det onda i hvarje form och särskildt sista tiden emot cigarretterna. Det är förvisso af största vikt att genom kartor, skioptikonbilder och böcker meddela undervisning inom dessa föreningar liksom i missionens dagskolor för att gifva befolkningen en klar uppfattning af det onda, mot hvilket kamp ofördröjligen måste upptagas.

Det kommande släktet är Kinas såväl som hvarje annat lands hopp. "Förut varnad", heter det, "är väl beväpnad". Har det kinesiska folket fått en klar och grundlig undervisning om tobaksbrukets skadliga verkan, skall det i framtiden vara mer på sin vakt samt söka fullständigt utrota detta onda ur sitt land.

Kunna vi helt lugnt säga: "Det behöfs ingen särskild undervisning", gifvande som skäl, att vi icke sett många drinkare bland kineserna?

Låt oss kasta en blick på de siffror, som angifva huru stor införseln var af starka drycker blott till Hankow under år 1910:

		Värde Tls.
5672	dussin buteljer vin	56,756: 00
14549	gallon* vin (på fat)	9,519: 00
4555	duss. but. brännvin	42,727: 00
10168	gall. brännvin (på fat)	5,122: 00
29331	duss. but. öl	59,623: 00

Af dessa spritvaror skulle en del föras till andra trakter af landet.

Dessa fakta äro verkligheter, icke sagor. Och det onda tilltager med förfärande hastighet. Otvifvelaktigt är det vår plikt att taga del i bemödandena att förhindra det onda i både den ena och den andra formen.

"Vin är en bedragare, stark dryck är galenskap, kärlek till penningar är roten till allt ondt."

"Rättfärdighet upphöjer ett folk."

Måtte Kina få erfara sanningen af dessa ord och blifva starkt genom att låta rättfärdighet härska i landet!

Personliga meddelanden.

Den 22 jan. tog den store Barnavännen hem till sig makarna Berglings yngsta barn, lilla *Helfrid*, född d. 13 juni 1911.

Må Herren hugsvala de kära föräldrarna, så att de af hjärtat kunna säga: "Herren gaf, och Herren tog, välsignadt vare hans namn!"

* 1 gallon = 4,543 lit. 1 Täl = omkr. kr. 2: 50.

Utresande missionär.

Till Kina återvänder, vill Gud, öfver Sibirien d. 5 mars fröken *Fredrika Hallin*, och vilja missionens vänner säkert i förbön följa denna kära syster, som nu för tredje gången begifver sig ut till Kinas folk, att bland dess kvinnor sprida frälsningens budskap.

S. M. K:s tacksägelse- och bönedag den 14 mars.

"Gån in i hans portar med tacksägelse och i hans gårdar med lof! Prisen honom, välsignen hans namn! Ty god är Herren, evig är hans nåd, från släkte till släkte hans trofasthet."

Det är Guds missionsfolks outsägliga förmån att gemensamt få bringa Herren hjärtats lofoffer "för hans nåd och för hans under med människors barn" och att gemensamt få nedbedja den tillkommande världens krafter öfver de åkertegar, som gifvits dem att bruka, "till dess han kommer".

Nu instundar snart vår missions årliga bönedag, och detta påminner ju oss särskildt om nämnda förmån och de många anledningar vi hafva att då gemensamt stärka hvarandras händer i Gud. Vi hoppas därför, att missionens vänner på hvarje ort den dagen särskildt vilja bära missionsarbetet i Kina inför Herren, och meddela här några tacksägelse- och böneämnen att tjäna till uppmuntran och ledning.

Tacksägelseämnen.

1. Att efter de svåra kristider, Kinas folk genomgått, en lugnare tid med mera ordnade förhållanden inträdt, så att missionsarbetet kunnat återupptagas.
2. Att den fiendskap, som förr så ofta mötte missionärerna, nu nästan alldeles försvunnit, och att Kinas regering och folk nu synas fatta, att missionen arbetar för kinesernas bästa och ej för politiska och själfviska syftemål.
3. Att de kristna församlingarne på vårt fält, oaktadt fienden där ej varit overksam, på det hela taget vuxit i kraft och kristlig erfarenhet.
4. Att Herren, om han ock sändt tider af knapphet i ekonomiskt afseende, dock i sin tid alltid försett hvad som behöfts.
5. Att Herren verkat mycken kärlek och offervillighet för sitt arbete i Kina bland missionens vänner i hemlandet.

Böneämnen.

1. Att Herren ville fylla behofvet af arbetskrafter på fältet genom att sända nya, särskildt manliga, arbetare i sin skörd, samt möjliggöra gamla arbetares återvändande med stärkt hälsa.
2. Att Herren ville utgjuta af sin Ande öfver hvarje arbetare i missionen och hvarje medlem af församlingen på fältet, så att arbetet i alla dess grenar måtte tillväxa i andlig kraft och mogenhet samt vederkvickande väckelsetider komma från Herrens ansikte.
3. Att särskildt de infödda medhjälparne måtte genom Guds nåd bevaras från att ryckas med i de många världsliga, sociala och politiska sträfvanden, som nu öfverallt växa fram i Kina, samt att Gud ville gifva missionen sådana män bland dem, som äro fulla af helig Ande och kraft och kunna blifva pelare i församlingarne.
4. Att vårt missionsfält måtte bevaras för inflytandet af de nya otrosrörelser, som uppträda i Kina, och evangelium om den korsfäste och uppståndne Kristus där vinna fastare och vidsträcktare mark.
5. Att glädjen öfver förmånen att få tjäna Herrens verk måtte växa och vidgas bland missionens vänner i hemlandet.

Tro och otro.

Min fasta öfvertygelse är, att min Frälsare aldrig uppdrager åt mig en tjänst utan att gifva mig de nödiga kropps- och själskrafterna, och att jag därför icke behöfver oroa mig öfver det lilla, som jag har. Tron sysselsätter sig icke med sig själf utan håller sig till hvad *Herren* är. Otron mäter och räknar med det, som den icke har — och den springer sin väg såsom Jona. Tron gör, att jag allt mindre försöker arbeta med den lilla kraft jag har, utan ockrar med det lifspund, som står till mitt fulla förfogande för den tjänst, *Herren* gifver mig, icke för den, som jag själf ålägger mig.

O. Stockmayer.

Redovisning.

Gåfvor till Missionshemmet.

Forts. fr. dec.

1/2 duss. nysilfvergafflar fr. E. o. M. T., Tranås; Skrifpapper och kuvert fr. S. J., Örebro.

Jan. 1913. Kr. 10 fr. A. och A. D., Sthlm; Potatis från frk. C., Råsta.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—20 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11,
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 6. Årg. 18. 15 MARS 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59, Allm. 224 73.

Innehåll: Kristi kors. — Brefafdelningen. — Afskedsmöte. — Ett litet bärgat lamm. — En kristens uppgift. — Glädjepost från Kina. — De på fältet befintliga missionärernas namn och adresser. — Redovisning. — Jullådorna.

Kristi kors.

Utdrag ur ett föredrag af *Campbell Morgan.*

Nu går dom öfver denna världen, nu skall denna världens furste utkastas, och när jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig.

Joh. 12: 31, 32.

Kristi kors utgör själfva hjärtat och medelpunkten i religionen. I Guds ord hafva vi också, från det första bladet till det sista, glimtar af detta kors. Ju mer vi studera Jesu lif, dess mer skola vi ock finna, att han redan från början af sitt offentliga uppträdande var fullt medveten om att *korset* var det mål, mot hvilket han gick.

Det gafs också tillfällen, då detta medvetande låg som en outsägligt tung börda öfver Jesu själ. Vi höra honom med blicken på korset utbrista: "Nu är min själ bedröfvad, och hvad skall jag säga? 'Fader, fräls mig utur denna stund?' Dock, för den skull har jag kommit till denna stund." Bad han verkligen: 'Fader, fräls mig utur denna stund'? Nej, det gjorde han icke. Han bad i stället: "Fader, förhärliga ditt namn!" Detta satte han först af allt. Och strax därefter kom det stora svaret från himmelen: "Jag både har förhärligat det och skall åter förhärliga det." Förvisso innebar detta, att Gud skulle förhärliga sitt namn såväl genom Kristi lif som genom den död, mot hvilken Sonen gick.

Omedelbart efter sedan Jesus yttrat ofvanstående ord med hänsyftning på sitt kors, utbrister han: "Nu går dom öfver denna världen, nu skall denna världens furste utkastas. Och när jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." Jesu smärterop förbytes i segerrop. Liksom han förut omtalat för sina lärjungar nödvändigheten af sin död, i det han sagt: "Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena; men om det dör, så bär det mycken frukt", och äfven låtit sina lärjungar få del af den smärta, hans egen själ kände vid tanken på korset, så förklarar han nu korsets betydelse och värde.

Korset har, säger han, först och främst makt att *åtskilja:* "Nu går dom öfver denna världen." Korset har för det andra makt att *öfvervinna:* "Nu skall denna världens furste utkastas." Och korset har för det tredje en underbar *dragningskraft:* "När jag varder upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig."

Må vi i tankarna vördnadsfullt stanna inför korset och se, hvad det var i människors tankar, och om hvad de sade, var sant, eller det, som Kristus sade.

Korset var från mänsklig synpunkt mänskligheten dom öfver Kristus. Kristus själf förklarade, att korset var hans dom öfver världen. Människan menade, att på korset skulle denna världens furste vinna seger öfver och utkasta lifvets furste. Kristus förklarar, att hans kors var den valplats, där denna världens furste skulle utkastas. Människan menade, att korset var den plats, där Jesus skulle bli förkastad. Kristus säger, att korset var den tron, på hvilken han skulle upphöjas, så att alla människor kunde dragas till honom.

Korset har, sades det nyss, en *åtskiljande* makt.

Jesus lefde här nere ett lif, som var fullkomligt mänskligt, men lefde på samma gång *evighetslifvet.* Han lefde detta lif såsom gosse i timmermansverkstaden, under utöfvande af sitt offentliga ämbete, i gästabudshusen, i sorgehusen, bland de högt uppsatta och bland de små barnen. Gud var aldrig borta från hans medvetande. Största delen af hans samtida lefde däremot ett lif, som förnekade det andliga. De lefde helt och hållet i det materiella. Jesu både lära och lif var en motsägelse till människans, som lefde blott för det närvarande. Hans lära och lif kunde därför icke annat än verka en revolution.

Också i våra dagar verkar Kristus åtskiljande genom sin lära och sitt lif både bland de enskilda och folken. Också du måste antingen hylla honom eller korsfästa honom. Någon medelväg gifves ej. Judarna vägrade att hylla Jesus som konung. De ledde ut honom och korsfäste honom. Och världen menade: nu ha vi för alltid nedtystat denne lärare, nu ha vi vunnit segern.

Men hör, hvad Kristus själf säger: "*Nu går dom öfver denna värld.*" När korset restes och Människones Son i stilla, konungslig värdighet utropar: "Fader, i dina händer befaller jag min ande." då uttalar han därmed domen öfver världen med all dess materialism.

I våra dagar finns det så att säga blott två ideal i världen: *köttet* och *anden.* Och alla människor kunna indelas efter sitt förhållande till det ena och det andra. Antingen lefva de i köttets rike, där det jordiska, det sinnliga, det djuriska har herraväldet, eller ock lefva de i andens rike, i medvetande af Guds närvaro, lefva de evighetslifvet. Just *korset* var den skiljepunkt, där domen öfver världen uttalades, och där för alla kommande tider uppenbarades det konungsliga och härliga hos människoanden såsom i stånd att äga gemenskap med Gud.

Korset har vidare en *öfvervinnande* kraft. "Nu", säger Jesus, "skall denna världens furste utkastas".

Det såg ut, som om denna världens furste, han, som gjort människorna till trälar under de synliga, timliga tingen, hade öfvervunnit lifvets furste. Men vi veta af historien, hur just korset århundraden igedom sändt ett lifbringande budskap genom världen. Vi se, att den korsfäste Kristus har öfvervunnit denna världens furste, har afsatt honom från hans makt, och att han underlägger sig det ena området efter det andra.

Korset har till sist en omätlig *dragningskraft.* "När jag", säger Jesus, "blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." Hvad betyder detta? Jag tror däri ligger, att alla människor skola komma att erkänna Jesu öfvervälde. Allt, hvad människa heter, måste göra sitt val, måste välja mellan ett lif efter köttet och ett lif efter anden.

Kanske någon säger: "Hvad jag vill, kan jag icke. Det onda har tagit mig så fatt, att jag omöjligt *kan* göra det, som jag *ville* göra." Jesus Kristus säger: "Kom till korset, och din vilja blir fri! Genom mitt upphöjande på detta kors har jag utkastat denna världens furste, och i kraft af hvad jag har gjort, kan du nu göra sådant, som du förr icke kunnat." Syndens makt är nämligen bruten genom korset. Det finns ingen annan makt, som kan frälsa en människa, än korset. Korset allena kan lyfta en människa upp ur de ting, som endast draga nedåt, endast färdärfva.

Den stora frågan blir nu den: "I hvilket förhållande står jag till korset? Står mitt lif i öfverensstämmelse med hans, som världen försökte kasta ut, eller med hans, som Jesus kastade ut? Hvilken furste härskar öfver mitt lif? Lifvets furste eller världens?

Om en Jesu lärjunge blir öfvervunnen af någon ond makt, så är det, emedan han vistats för långt borta från korset. Kom ihåg, att han, som blef upphöjd på korset, är mäktig att upplyfta dig öfver det område, där de onda makterna regera!

Må vi upprepa Jesu ord, tills de i våra hjärtan ljuda som en ständig segersång! Vi deltaga icke i en oviss strid. De framgångar, som Gud under de flydda århundradena vunnit genom sin Ande och sin församling, äro resultat af den seger, som vanns på korset.

"Nu går dom öfver denna världen, nu skall denna världens furste utkastas, och när jag har blifvit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig."

Brefafdelningen

Honanfu den 4 febr. 1913.

Kära missionsvänner!

Men Herrens ord växte och utbredde sig. Apg. 12: 24.

För ett par veckor sedan besökte jag Iensï, en af våra utstationer. Jag kunde ej låta bli att se tillbaka på den ringa begynnelsens dag, då vi för fyra år sedan hyrde ett hus där. Det föll då på min lott att vara där fjorton dagar för att se till reparation af detsamma samt med den nåd, Herren gaf,

så ut lifvets ord. Då hade vi en ända kristen där, nämligen f. d. sergeanten Song, nu evangelist. Mycket få människor kommo då till våra möten, och den frågan kom allt emellanåt öfver mig: "Lönar det att arbeta här?" Detta var nog ej ifrån Herren, som är "hoppets Gud", utan från fienden. Vi gingo från butik till butik i staden med våra böcker och inbjödo alla att komma till kapellet för att åtminstone låta så många som möjligt veta, att evangelium kommit för att stanna i Iensï. Några mottogo oss vänligt och köpte våra böcker, andra kastade fram några kash för en bok för att bli af med oss så fort som möjligt, och åter andra mötte oss hindrande i dörren med förklaring, att de ej voro läskunniga — ett enkelt och vanligt sätt i Kina att skjuta sanningen ifrån sig.

Evangelisten Song påminde mig nu, att jag då sagt till honom: "Evangelii framgång i Iensï beror på dig." "Detta har", sade han, "allt sedan dess varit kvar i mitt minne, och jag har känt mitt ansvar". Han har haft mycket att kämpa emot i sin egen natur och till följd af sitt forna lif och har nog ej alltid bestått profvet, men Herren har gjort stor nåd med honom såsom ett af sina "barmhärtighets-käril", hvilket ej kan förnekas.

Då var han ensam kristen i hela staden med omnejd; nu finnas där fyra församlingsmedlemmar och omkring tolf uppriktiga sökare, hvilka äro en frukt af hans arbete. Det var en verklig glädje att höra en del af dessa sökare berätta, huru de blifvit fattade af sanningen. En gårdfarihandlare talade om, huru han på en marknad i staden kommit att gå förbi den plats, där Song förkunnade evangelium för en skara människor. Han stannade först af ren nyfikenhet, men denna gaf snart vika för intresse, och medan han lyssnade, förvandlades intresset till törst efter sanningen. Då Song senare slutat och gick hem, följde denne man helt obemärkt efter. Inkommen genom dörren i vårt hus, stängde han omsorgsfullt igen densamma för att få vara ensam med Song, samt satte sig ned med frågan: "Säg mig, lärare, huru går det till att bli en kristen och komma i åtnjutande af den frid och den lycka, som ni talat om?" Denne man har allt sedan den dagen tillhört den lilla hop, som samlas för att tillbedja och tjäna den lefvande Guden.

En gammal man på omkring sextio år, som förr var en mycket ifrig anhängare af buddismen, var också en bland dessa nya sökare. Han var en af dessa få, som sökt sanning, renhet och frid, men sökt förgäfves. "Jag hade", säger han, "under flera år känt mig otillfredsställd med min religion och kände bittert tomheten i allt. En dag föll i mina händer en traktat med titel: "Den som söker sanningen finner den." Jag kände mig mycket tilltalad af bokens innehåll. I densamma uppmanades äfven läsaren att uppsöka närmaste "evangeliesal" för att få veta mer om frälsningens väg. Vid efterfrågan fick jag veta, att en sådan sal fanns i staden Iensï. Jag begaf mig genast iväg dit och frågade enhvar, jag mötte, om de visste hvar "evangeliesalen" fanns. Omsider fann jag den, och, hvad mer, jag fann den sanning och den frid, som min törstande ande så länge förgäfves sökt. O, huru förändradt har ej allting blifvit, sedan min själ fann denna hvila i Jesus!"

Ej en söndag har förgått sedan detta hans första besök, utan att han med sitt täcke på axeln och litet matsäck i en påse vandrat den 1¼ svensk mil långa vägen till Iensï, där han alltid inträffat på lördag kväll samt stannat till måndag morgon för att få vara med *hela* söndagen.

Han bor helt nära Gula floden i en dalsänka. Då vi talade om vikten af att meddela andra, hvad man själf funnit, sade han med en nyomvänds hela tro och hänförelse: "Det dröjer ej länge, förrän alla i min dal tro på Gud." Han hade redan vunnit en, som var med vid detta tillfälle. "Och", sade han, "många andra finnas, som ej äro långt borta".

Vi kommo öfverens att evangelisten Song skulle besöka dem där. För ett par dagar sedan kom han åter från sitt besök, full af glädje och hopp. I den ofvan omtalade gamle mannens hem hade så många samlats för att höra evangelium, att hans grotta, ehuru ganska stor, ej kunde rymma alla, utan en stor del af gården blef också fylld af en stilla lyssnande skara. Fyra familjer bådo Song om hjälp att förstöra sina afgudar, af hvilka många voro rätt dyrbara. Han satte dem först på prof och frågade, om det ej vore bäst, att de väntade, i händelse de sedan ångrade sig. "Nej", sade de, "vi ha länge nog vandrat i mörker och okunnighet." Och så sattes deras uppsåt i verkställighet. De äro ännu blott barn i sanningen, men vi bedja och hoppas, att de genom Guds nåd må bli ledda från kraft till kraft.

Det vore mycket mer att skrifva om, huru Herren för sitt verk framåt på andra platser, men mitt bref blefve för långt, om jag skulle skrifva om allt på en gång.

Det lönar sig, älskade vänner, att bedja, det lönar sig att offra, det lönar att gifva sig själf för att göra frälsningen i Jesus Kristus känd på jorden. Lönen är redan här nere och sedan tidsåldrarna och evigheterna igenom "outsäglig och härlig glädje".

Rikard Anderson.

* * *

Tien-tsin den 16 febr. 1913.

Kära missionsvänner!

Han ledde dem säkert. Ps. 78: 53.

Som vi veta, att många af våra kära vänner följt oss med sina förböner och gärna vilja höra något om vår resa, vill jag här i korthet berätta litet därom.

Först vill jag innerligt tacka alla kära vänner, som på ett eller annat sätt vid afresan gladde oss med sina kärleksgåfvor. Vi stodo på däck, så länge vi hörde sången, sedan gingo vi ned i våra hytter för att plocka ihop litet. Där funnos så många bevis på kärlek i allt, som mötte våra blickar. Öfverallt på soffor och bord låg det paketer. I systrarnas hytt öfverlämnade vi oss på nytt i Guds händer för

vår långa resa. Sedan började vi tänka efter, huru mycket saker hvar och en hade, så att vi skulle kunna hålla reda på våra ägodelar. Därpå gingo vi in till oss och systrarna upp på däck. Axel satte sig och sjöng sången: "Jag vill kämpa, jag vill strida", och den blef till stor välsignelse för honom. Vi fingo den vid afskedet af Inez B.

Vid framkomsten till Åbo blef det brådtom. Båten var försenad; det var bara några minuter, tills tåget skulle gå, och vi måste igenom tullen med alla våra saker. En af tulltjänstemännen var mycket vänlig mot oss. "Ni äro missionärer och ska' till Kina?" sade han i en frågande ton. När han hörde, att så var, sade han, att vi endast behöfde öppna vårt handbagage. Men o, hvad de skyndade på oss! De ropade gång på gång: "Skynda på! Skynda på!" Och ändå skyndade vi oss, så fort vi förmådde. Vi fingo i hast ett par snälla bärare, som hjälpte oss med sakerna. Men de som stodo vid dörrarna för att ta emot tullmärket, ville hindra oss att få med allt bagaget i kupén. Vi hade för mycket, förklarade de, och måste pollettera mer. Vi gingo ej in härpå, och så släppte de slutligen fram oss. Just som vi kommit upp på tåget, gick det. Vi voro så tacksamma mot Herren för hans underbara hjälp. Så kom konduktören för att se på våra biljetter. I brådskan i Åbo hade vi alldeles glömt att skaffa oss platsbiljetter. Inte hade vi heller haft tid därtill. Nu gällde det att skrapa ihop 16 mark, hvilket ej var någon lätt sak. Sedan bjöd Maria på drufvor, och vi hade det så trefligt. När allt var ordnadt, stängde vi dörren och hade en stilla bönestund samt sjöngo den sång, som vi fått till reskost af Inez. Därpå dukade vi upp ur vår matsäckslåda: smör, bröd och ägg; Svea ur sin prinskorf och biffstek, och så köpte vi en flaska mjölk i restaurationsvagnen. Det smakade så godt att få litet mat; vi voro alla fyra så hungriga. Maria och Svea hvilade sedan en stund, ty de hade inte alls sofvit föregående natt. Snart var vår första dag på tåget till ända. Kl. 9,10 e. m. kommo tulltjänstemän in på tåget för att förtulla våra saker. Detta var vid en hållplats, strax innan vi kommo till Petersburg. Vid framkomsten till denna stad rusade bärare in på tåget, och glada voro vi att få anlita deras hjälp. Sedan vi fått ut alla sakerna på plattformen, kom en man från resebyrån för att hjälpa oss. Därpå gick vårt polletterade gods genom tullen. Det undersöktes grundligt, isynnerhet Marias strumpor. Dem vände de ut och in på, kände på och tittade på. Ja, det riktigt påminde om Kina. Sedan togo vi några droskor och packade sakerna så, att en person kunde åka i hvarje droska. Svea blef först färdig och satte sig upp. Maria hade just före framkomsten till Petersburg berättat för oss en ryslig händelse från den hvita slafhandeln. Svea satte sig därför bäfvande upp och sade: "Han måtte väl icke köra iväg med mig, så att jag aldrig får se er mer!" I detsamma körde kusken. Jag ropade till honom utan att tänka på, hvad jag sade: "Sien-puh-iao-k'ü" = kör inte ännu! Han stannade ögonblickligen, och vi fingo oss ett godt skratt åt, att kinesiska dugde i brist på ryska. Så voro vi ändtligen färdiga, och så bar det af till hotellet, som låg en half timmes väg från stationen. Vi kommo fram vid 11-tiden, och sedan vi räknat våra saker och sett, att allt var med, gingo vi upp till våra rum, som lågo i 4:e våningen. De kostade $2^1/_2$ rubel per styck. Vi begärde billigare men fingo till svar, att det nu var midt i säsongen, och att dessa voro de billigaste de hade. Så beställde vi oss litet kokt vatten och lagade oss en god kopp te, hvarefter vi alla skyndade oss i säng, ty vi voro mycket trötta.

Den 30. Kl. 9,30 hade vi frukost ur min matlåda. Därpå läste vi tillsammans, hade bön och sång. Svea och jag använde sedan dagen till brefskrifning. Maria var ute och hälsade på en bekant, Axel gick till resebyrån för att ordna för resan. Kl. 6,30 kom en man för att hjälpa oss med våra saker. Det tog en rundlig tid att köpa platsbiljetter och att få polletteradt. Vi stodo vid vårt bagage från kl. 7 och till några minuter före half 9. Tåget skulle gå 8,50. När allt var ordnadt, fingo vi brådt att få med våra saker. Sedan vi i kupén plockat undan på bästa vis, tackade vi Gud, som så nådefullt hjälpt oss. Kupén var mycket liten och trång, så att när vi skulle kläda oss följande morgon, fick det ske för en i sänder.

Här är det mycket snö. Systrarna ha i dag för att få motion varit ute vid en station och skottat snö, hvilket ryssarna hade mycket roligt åt. Konduktörerna äro så snälla och hjälpsamma. Tåget svänger och gungar, så det är omöjligt att skrifva, då det går. Vi passa därför på att skrifva litet, då tåget står stilla. Här är en ryslig hetta, så vi befara, att vår matsäck skall förstöras. Systrarna och Axel ha varit ute och gått flera gånger i dag. Vi skola nu skynda oss i säng, ty i morgon, den 1 febr., måste vi upp före 5 för att byta tåg i Viotka vid 6-tiden.

Vid framkomsten till Viotka stannade jag hos sakerna, medan de öfriga rusade till tåget för att få plats. Allt gick så bra. Denna kupé är större än den föregående. Ett herrskap bytte om vagn, så att Axel och jag fingo deras kupé. Systrarna stannade i den, som vi först tagit, så nu fingo vi ett härligt utrymme. Från Viotka till Cheliabinsk behöfvas inga platsbiljetter. Herren hjälper stund för stund, och vi äro frimodiga och glada. Ryssarna äro ett präktigt folk, så snälla och tillmötesgående och så stilla i sitt uppförande.

Den 2 febr. Kl. 12 på natten kommo vi fram till en stor stad (Ferm). Vi tordes ej gå till sängs, ifall där skulle vara så många passagerare med, att de behöfde vår kupé. Nej, den behöfdes ej, och nu ha vi rest ända från Viotka till Cheliabinsk i två kupéer.

Den 3. I den trakt, vi nu passera, finns det ganska mycken skog, men här är kallt. Ryssarna gå klädda i långa pälsar, som räcka dem ända till fötterna. I kväll kl. 10 hoppas vi vara i Cheliabinsk. Vi ha nu varit på detta tåg i 5 dagar.

Senare. I väntsalen är det öfverfullt med folk; vi ha nu köpt vykort och frimärken samt beställt te. Som vi satt oss ned till tebordet, kom vår bärare

och lät oss förstå, att tåget var i annalkande, och så rusade vi i väg till våra saker. Jag stannade och vaktade; de öfriga följde bäraren. Allt folket stod nu och väntade på att klockan skulle ringa, ty förr fick ingen stiga på. Som det ringde, rusade vår bärare med ett hopp upp på tåget förbi alla de andra, och så fingo vi en mycket bra kupé men bara en, ty det var mycket folk med. Herren är god emot oss; han leder och hjälper oss dag för dag.

Den 4. Vi passera nu Sibiriens stora slätter. Solen skiner och värmer både ute och inne. Alldeles nyss passerade vi en stor karavan hästar och dromedarer. Dromedaren drog slädar efter sig; sådant har jag aldrig förr sett. I Kina bära de bara bördor på ryggen.

Man får utmärkt mat på stationerna. Vi ha nu köpt 4 portioner fläskkotlett med potatis, ärter, kål och makaroner för 75 kopek. Vi fingo så stora portioner, att vi ha öfver för ett mål till. Vi hämta maten och äta sedan i lugn och ro på tåget. När tillfälle yppar sig, passa vi alltid på och köpa in något. Bröd kan man få hvarje dag. Axel mår så väl af maten. Många fattiga stackare komma upp på tåget och tigga. I dag kommo två karlar upp; den ene hade förlorat sina båda armar, den andre hade blott en arm.

Det tåg, vi nu äro på, går saktare än det förra och gör längre uppehåll vid stationerna. I dag stannade vi $2^1/_3$ timme vid en stor plats. Till slut började vi undra, om vi alls skulle komma därifrån.

Senare. Vid ombyte af konduktör fingo vi en snäll, tillmötesgående man. Han gaf systrarna en kupé för sig själfva. De elda så oerhördt på tåget, att vi nästan förgås af hetta. Dörrarna äro medpassagerarna så rädda att öppna, och fönstren äro igenskrufvade.

Ända till halfvägs mellan Cheliabinsk och Irkutsk kan man köpa nästan allt hvad man vill i matväg; sedan blir det sämre. Vi ha nu kommit in i en så god arbetsordning. Innan tåget stannar, på med pälsar och kappor! Axel springer efter vatten, Maria och jag gå och köpa mat, Svea vaktar. Så skynda vi oss att brygga te och biffte, medan vattnet är varmt, öppna våra förråd och ha det så trefligt. Det finns en tidtabell på tåget, och den har Axel grundligt studerat, så att vi veta, hur mycket tid vi ha på oss vid hvarje plats.

Den 10. Den 6 på natten bytte vi om tåg vid Irkutsk, och härifrån fingo vi öppna kupéer. Jo, systrarna fingo en damkupé, tack vare konduktörens välvilja. Jag stannade hos Axel för att få behålla vår plats. Det blef ju litet tröttsamt i längden att ej få taga af kläderna — vi voro i denna kupé i 3 nätter. Vi delade den med några ryska officerare, som uppförde sig mönstergillt. De voro så tysta, stilla och artiga. Vi ha sett bara godt af ryssarna.

I dag, den 10 febr. 6,10 f. m., kommo vi fram till Mandschuriet. Äfven här hjälpte Gud oss på ett underbart sätt. I tullen var det både ryssar och kineser. Jag hörde den ryska tulltjänstemannen tala kinesiska till den, som klistrade på lapparna. En af våra lådor hade ännu ej blifvit öppnad, hvarför vi ej kunde gå på tåget. Jag gick därför till tjänstemannen och bad honom på kinesiska vara god och se på vår låda. Han svarade mig då på engelska: "Det gör det samma." Äfven här gick det således lätt. Inga saker behöfde vi förlora. Bärarne voro så hyggliga och gjorde allt för att hjälpa oss. Härifrån måste man ha platsbiljetter. I dag ha vi köpt med oss litet sill; detta är nog sista tillfället att få sådan. I morgon vid 12-tiden äro vi i Harbin.

Harbin den 11 febr. Här stannade vi i 3 timmar för att invänta tåg. Vi fingo en bra kupé, men våra reskamrater voro ej så stillsamma, som ryssarna hade varit. De voro japaner. På kvällen något öfver 11 kommo vi fram till Ch'ang-ts'uen. Här var med ens allt förändradt; här ropade de och skreko öfver hvarandra. Nu kommo vi på en gång in i kinesiska förhållanden. Vi fingo en kinesisk bärare, som hjälpte oss till väntsalen, där vi ville invänta tåget i stället för att gå till ett värdshus. Tåget skulle gå kl. 6 på morgonen. Vi träffade på en godmodig kines, som höll nattvakt på stationen, och han fyrade på hela natten, så att vi ej behöfde frysa. Han var opierökare, och fram på natten tog han fram en spruta och sprutade in morfin på sig själf. "Vi töras ej röka mer", sade han. Axel talade med honom om Jesus och sade, att han kunde hjälpa honom af med begäret, om han blott förlitade sig på honom.

Från Ch'ang-ts'uen till Mukden åkte vi på japansk järnväg. I Mukden lågo vi på Järnvägshotellet. Där var allt förskräckligt dyrt. Tåget gick följande dag kl. 8,30 på morgonen och var öfverfullt med folk. Det dröjde en god stund, innan vi fingo sittplatser. Den kupé vi nu ha, kan ej jämföras med motsvarande i Sverige. Men det är ju bara ett dygn vi ha att vara på detta tåg, så det går nog. Vi äro tacksamma att så snart vara framme. Tåget lär fortsätta till Peking, så vi behöfva ej ligga öfver vid Shang-hai-kuan.

Den 14 febr. Kl. 4 kommo vi fram till Tientsin och måste nu föra våra saker till väntsalen, ty det var för tidigt att gå till C. I. M. Här fingo vi också erfara Herrens underbara hjälp. På C. I. M. blefvo vi hjärtligt mottagna af våra kära vänner Mr och Mrs Mills.

Många varma hälsningar, i hvilka Maria, Svea och Axel förena sig.

I Jesus tillgifna

Anna Hahne.

Afskedsmöte.

Ett i sitt slag ganska ovanligt afskedsmöte var aftonen den 3 mars anordnadt på hushållsskolan, 19 V. Trädgårdsgatan. En stor skara missionsvänner hade samlats för att ännu en gång få vara tillsammans med den kära systern, fröken *Fredrika Hallin*, som nu på ålderns dag — i sitt 70:e år — åter skulle utgå till Kina med fridens evangelium. Det var, som om den glädje, hvilken fyllde denna Herrens tjänarinna, hade meddelat sig åt de närvarande. Hela samvaron blef därför präglad af Guds lof.

Sedan *öfverste H. Dillner* såsom inledning upplät Davids 92 psalm, lämnades åt den utgående systern minnesord af *kommendör v. Feilitzen, dr Karl Fries, herr Joh. Hedengren, missionärerna Blom och Stålhammar, ingeniör K. Magnusson m. fl.*

Fröken Hallin uttryckte därpå i några enkla ord sin tacksamhet mot Gud för all hans nåd, särskildt den nåden, att hon nu åter skulle få gå ut till det för henne så kära Kina, samt mot missionens vänner för all henne bevisad kärlek. Som minnesord ville hon gifva Uppb. 12: 11: "Och de öfvervunno honom för Lammets blods skull och för deras vittnesbörds ords skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden". — "Jag hoppas", slutade vår syster, "att jag alltid skall få stå under det renande blodets kraft och i den kraften kunna vittna om Gud, i den kraften kunna lida och, om så skulle behöfvas, äfven dö för min Herre och Frälsare".

Öfverste *H. Dillner* framställde därpå för den utgående systern tre synpunkter, ur hvilka hon med *glädje* kunde utgå till Kina. För det första var hon trots sin svaghet bärare af Jesu Kristi evangelium, som är en Guds kraft till frälsning. För det andra var hon skapad till goda gärningar, hvilka Gud förut hade beredt, att hon skulle vandra i dem. För det tredje ägde hon detta Jesu löfte: "Den som dricker af det vatten, som jag gifver, han skall icke törsta till evig tid, utan det vatten, som jag skall gifva honom, skall blifva i honom en källa med springande vatten till evigt lif."

En stunds bönemöte följde, hvarunder den utresande systern i brinnande bön anbefalldes i den trofaste Gudens omvårdnad och såväl öfver henne som hennes arbete i Kina nedkallades Guds välsignelse.

På onsdagsaftonen den 5 mars var åter en stor skara missionsvänner församlad nere vid Skeppsbron för att säga ett sista farväl åt denna i Herren älskade syster, som åt Kinas folk vill egna sina sista krafter och sin sista tid på jorden. När Bore II lade ut från kajen, uppstämdes först: "Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus", och sedan: "En tillflyktsort är urtidens Gud". Snart var den ståtliga ångaren ur sikte och vår syster skild från anhöriga och vänner. Men under henne voro "de eviga armarna". Jakobs Gud är hennes beskydd.

Ett litet bärgat lamm.

För våra små missionsvänner.

Den 22 januari tidigt på morgonen hämtade den store Barnavännen hem till sig ett litet missionärsbarn, lilla *Helfrid Bergling*, som i slutet av september månad förra året reste ut med sin pappa och mamma till Kina. Så liten hon var, snappade hon snart upp en del av de uttryck, hon hörde på kinesiska, och när kineser kommo på besök, brukade hon till deras förnöjelse lägga ihop sina små händer på kinesiskt vis och hälsa med ordet "Ping-an", som betyder frid.

Under den mycket besvärliga resan upp till missionsstationen ådrog sig lilla "Frid", som hon vanligen kallades, en svår förkylning, efter vilken hon aldrig riktigt tillfrisknade. Något särskilt ont tycktes hon dock icke ha. En afton märkte hennes föräldrar, att hon icke var sig lik. De tordes därför icke gå och lägga sig. Småningom somnade den lilla och sov helt stilla. Mot 2-tiden på morgonen hördes en rossling, och de små ögonen öppnade sig. Det var för sista gången. Jesus hade hämtat sitt lilla lamm.

Hur far och mor skulle känna det att så oväntat mista sin älskling, förstå vi nog. Men de visste, att vad deras himmelske Fader gör, är alltid det bästa, och kunde därför tacka honom, om än under tårar.

En liten vitmålad kista anskaffades följande dag, invändigt klädd med ljusrött, och efter kinesisk plägsed fick lilla "Frid" ha på sig sin högtidsdräkt, en liten röd klänning med vit halslinning, på fötterna små sockor och på huvudet en liten mössa, Många av kineserna ville se lilla "Frid". De tyckte, att hon var så söt. En dag stod hennes mamma vid kistan. Tår på tår trillade ned utför hennes kinder. I ett hörn av rummet stod också vattenbäraren, gamle Hsü, och grät. När han såg moderns sorg, brast han i så våldsam gråt, att han måste lämna rummet. Lilla "Frid" hade vunnit många vänner med sitt ljuva leende, sina hälsningar och viftningar. Hon brukade alltid vifta, när någon gick ur rummet.

Lördagen den 25 januari kl. 3 ringde kapellets klocka. Lilla "Frid" skulle föras till sitt sista vilorum. Från barnkammaren ut till kapellet och därifrån till graven var strött med kvistar av cypress. Några blommor hade ej kunnat anskaffas, men av cypress hade bundits ett kors och en krans och lagts på kistlocket. På kransens vita sidenband stod på kinesiska Joh. 14: 3 och på svenska: "Tack för ditt ljuva leende! Hälsa Willie!"*) På korsets band stod: "Låten barnen komma till mig" samt på norska: "Farvel lille söster Frid! Vi mötas åter hos Jesus. Morris, Dagny, Tinius, Elias och Roland".

När den lilla kistan, som bars av fyra kineser, två bland dem unga gossar, vänner till Morris, sattes ned framför talarstolen, belystes den av solens strålar. För lilla "Frids" mamma var det som en hälsning från ovan, och i hennes öra ljöd det: "Var vid gott mod, det är jag!" Missionär Olsson förrättade jordfästningen.

Så skulle kistan föras till graven. Det blev ett långt sorgetåg. Först gingo två av församlingens mest ombetrodde män, båda bärande namnet Ki. Så följde kistan, efter den lilla Frids mamma med en kvinnlig missionär vid sin sida, så hennes pappa och missionär Olsson, så en mängd vänner och sist skolgossarna, två och två. Allt gick så stilla och högtidligt till. Gud kändes så nära. Som sed är i Kina, hade från den öppna graven grävts en liten grotta eller vilokammare, vari kistan sköts in. Fram-

*) En liten bror, som förut gått till Jesus.

för ingången lades först tegel och sedan en flat skiffersten. Den lilla graven var så jämn och fin.

Lilla "Frids" mamma och pappa kunde mitt i sin sorg fröjdas vid tanken på att deras älskling skulle uppstå igen, att hon levde hemma hos Jesus, och att de i uppståndelsen skulle återförenas med henne. En ung kinesisk flicka fick en dag för "Frids" mamma läsa 1 Tess. 4: 13—18. Och Ni, barn, skulle ha sett hennes ansikte, då hon slutat läsningen. Med strålande ögon utbrast hon: "O, så klart vi få veta, *hur* det efter döden går oss, som älska Jesus!"

På söndagen efter lilla "Frids" hemförlovning predikades i kapellet om liv och uppståndelse. Dagen därefter mötte bibelkvinnan ute på gatan en ung kines. Han hejdade henne och sade: "Jag hörde i går i ert kapell något, som jag aldrig förr hört. Det var *hopp* i det, och jag måste komma igen för att få höra mer."

En stor tröst var det också för lilla "Frids" mamma, då hon på söndagseftermiddagen hade några kineskvinnor hos sig till bibelklass, att få höra en av dem säga: "Lilla Frid kom till oss *med välsignelse.* Hon har utfört sin mission och har nu *gått före hem till Gud.*"

Må detsamma en gång kunna sägas om var och en av oss!

En kristens uppgift.

"Jag kan inte predika för andra; *jag kan bara säga, hvad Jesus har gjort för mig, och hvad han är för mig.*" — Så yttrade nyligen en gammal troende kineskvinna till fru Bergling. Det var gamla Chang (eller som hennes namn eg. lär vara, Shüin da sao), gifvarinnan af de 200 kashen (se S. L. 15 dec. 1910), som uttalade dessa ord. Och månne hon icke med dessa ord har något att säga äfven till *oss?*

Glädjepost från Kina.

Dr John Mott har i bref till dr Karl Fries meddelat, att han nyligen haft en serie evangelisationsmöten i Canton, vid hvilka afton efter afton samlats öfver 3,000 studenter och andra bildade unge män, och att af dessa 800 hafva anmält sig till dopundervisning.

Alltifrån den stund trons öga fått fäste på den uppståndne Kristus, ser det i honom ett segrande svar på allt, som angår domen, döden och graven.

Mac Intosh.

Glömmen ej att skrifva till missionärerna.

De på fältet befintliga missionärernas namn och adresser.

Aug. och Augusta Berg, V. Wester, F. Hallin: Swedish mission, Yuncheng, Sha. China via Siberia.

C. H. Tjäder, O. och G. Carlén: Swedish Mission, Chiehchow, Sha. China via Siberia.

Axel och Anna Hahne, David Landin, M. Björklund, G. Halldorf: Swedish Mission, Ishih, Sha. China via Siberia.

Hugo och M. Linder, Nils och O. Svensson: Swedish Mission, Tungchow She. China via Siberia.

R. och D. Bergling, J. Olsson, Ester Berg: Swedish Mission, Hanchenghsien, She. China via Siberia.

Anna Rosenius: Swedish Mission, Hoyanghsien, She. China via Siberia.

Rikard och Hildur Anderson, Ebba Burén, Emma Anderson, Malte Ringberg: Swedish Mission, Honan fu, Ho. China via Siberia.

Maria Pettersson: Swedish Mission, Sinanhsien, Ho. China via Siberia.

I. Ackzell, E. Ohrlander, S. Wibell: China Inland Mission, Yangchow. Ku. China via Siberia.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under februari månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
208.	Från Hellestads syförening, gm A. L. N.	30: —
209.	Ur A. B:s, K. B:s och E. B:s sparbössor	15: 75
210.	Från J. H. Södertelje	173: —
211.	» Öhrvikens syförening, gm A. O., Kallholmen	34: —
212.	Från M. och K. A., gm S. A., Mariestad	10: —
213.	Sparbössemedel från familjen J., gm S. A., Mariestad	15: 13
215.	Från J. W., Ishult, »Ett tackoffer»	10: —
216.	» J. H. »Tackoffer»	10: —
218.	» F. F., Sundsvall, Rabatt å H. S. Ö.	1: 12
219.	Från Ödensvi mig, gm E. B., Ödensviholm	25: —
221.	Från S. St., »Tackoffer den 5 febr.»	400: —
222.	» Höreda syförening, gm K. A., Höreda	75: —
	Transport	799: 00

N:o		Kr.	Ö.
	Transport	799:	00
223.	Sparbössemedel från Ersmarks by, gm S. N., Skellefteå	46:	10
224.	D:o från Kåge by, gm d:o d:o	6:	—
225.	D:o från H. S., Kåge, gm d:o d:o	2:	25
226.	Från E. och M. T., Tranås, Vinst på prenumeration å S. L.	5:	—
227.	Från Karlslunda syförening, gm K. B., Påryd	50:	—
229.	Från St. Mölarps öresförening, gm E. O., Tranås	50:	—
230.	»En skärf från Amerika», gm Göteborgs Veckotidning	2:	40
231.	»Onämnd» till S. M. K.	10:	—
232.	Från Adelöfs syförening, gm A. C., Adelöf	50:	—
233.	Kollekter och sparbössor vid fröken I. Anderssons resa i Östra Härad	88:	53
234.	»Till Herrens altare», från M., Skede	10:	—
236.	Insamling vid »öresmöte» i O:s prästgård, gm G. E. S., Undrom	12:	—
237.	Från skördefest i Lofta $^{12}/_{11}$ 1912, gm A. P. R.	40:	—
238.	Sparbössa vid bönemötet i Betesda $^{11}/_{2}$ 1913	5:	56
239.	Onämnd, Tranås, gm K. B.	10:	—
240.	Från G. E., Askeby, »Tackoffer åt Herren för riklig skörd», gm O. Å.	10:	—
241.	Från M. P., Göteborg, Rabatt å H. S. Ö.	3:	81
242.	Från E. R., Gistad	10:	—
243.	» S. J., Bornholm, gm F. M., Glemmingebro	10:	—
244.	Från Onämnd, gm d:o d:o	4:	37
246.	» »Onämnd», gm E. W., Södertälje	1:	—
247.	» E. N., Ystad, »Ett litet löf»	150:	—
248.	» Boda mfg gm J. P., Ofvanmyra	44:	44
249.	» En afliden missionsvän, gm d:o d:o	75:	—
250.	Sparbössemedel från Husaby och Själfvunis mfgr, gm J. J.	51:	51
251.	Från M. W., Öxnered, Rabatt å H. S. Ö.	2:	50
252.	Från Säby Ö. arbetsfg., gm J. J., Kålmården, och K. B., Tranås	100:	—
253.	Från Kina-Missionskretsen, Gbg, till E. Ohrlanders underh. gm I. F.	225:	—
255.	Från Th. T., öfverskott å S. L.	—:	65
256.	» A. W., »En sparbössa till Kina», gm A. K., Linköping	3:	50
261.	Från S. J., Örebro	90:	—
262.	» O. P., Wreta, gm O. A. O., Ö. Våla	5:	—
263.	Från O. L., Mangsbo, gm d:o d:o	10:	—
264.	» E. P., Bjurvalla, gm d:o d:o	5:	—
265.	Kollekt vid H. O:s begrafning, gm d:o d:o	5:	50
266.	Från T. N., Gustafsberg, »min årsafgift»	5:	—
267.	Insamling vid fest å Praktiska skolan, Mariannelund, gm A. L.	32:	—
268.	E. M:s sparbössa, gm B. S., Öregrund	3:	—
269.	S. S:s d:o, gm d:o d:o	4:	75
270.	B. S:s d:o, Öregrund	4:	95
272.	Från J. A., Kunama	10:	05
274.	» K. S., Norrköping	25:	—
275.	» F. G. D., Götene, »Herrens tionde»	20:	—
276.	Från »Onämnd», gm S. S., Huskvarna	10:	—
277.	» N. O., gm d:o d:o	10:	—
278.	Kollekt i Baggetorp $^{16}/_{2}$, gm H. H., Kristdala	8:	—
279.	Sparbössemedel från Melby, gm J. A. J., Medalby	95:	—
280.	Från J. Å., gm F. F., Sundsvall	10:	—
282.	Sparbössemedel från Lanna mfg, gm E. E. B., Berga	30:	—
283.	Från M. och E. J., Ödeshög	25:	—
	Transport	2,286:	87

N:o		Kr.	Ö.	
	Transport	2,286:	87	
284.	» A. H., Simtuna	10:	—	
286.	» A. T., Stockholm	200:	—	
287.	» S. J., Vara	5:	—	
288.	Sparbössemedel från Ingelstorp, gm F. M., Glemmingebro	100:	—	
289.	Från N. E., Löderup	50:	—	
290.	» C. O. W., Forserum	15:	—	
291.	» Folkskolebarnen i Innervik, gm M. Ö. och S. N.	2:	15	
292.	Sparbössemedel från d:o, gm d:o d:o	17:	29	2,686: 31

Särskilda ändamål:

214.	Från K. D., Växiö, till Li Hsi-uas underhåll 1913	50:	—	
217.	Från »En vän», gm A. L., Helsingborg	5:	—	
220.	Till R. Bergling för det nyupptagna arbetet i Pehshuihsien	100:	—	
228.	Till Hednabarnen, gm Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping	12:	—	
235.	Från P. E. W., till Chang Hsio-hais underhåll	20:	—	
245.	Från J. v. H., till C. H. Tjäder för Hsie Wang-chiang	100:	—	
254.	Från M. W., Öxnered, till Barnens Hem	5:	—	
257.	Från A. K., Linköping, $^{1}/_{2}$ års underh. för Ev. Liu Ren-shih	100:	—	
258.	Från L. M. F., gm S. R., till kvinnliga seminariet i Kina	1,500:	—	
259.	Från A. H., Köping, till Barnens Hem	3:	—	
260.	» S. J., Örebro, till Hsü Pei-i:s och Fru Kao:s underh.	210:	—	
271.	Från M. G., Djursholm, till Barnens Hems hushåll	10:	—	
273.	Från »Bönekretsen» till Berglings skola, gm K. S., Norrköping	16:	—	
281.	Från Viksjö Ungdomskrets till Hsiai Tung uas underh., gm P. Ö.	50:	—	
285.	Från Flickföreningen i Simtuna gm A. H., till extra omkostnader i flickskolan i Berglings distrikt	75:	—	2,256: —

Summa under februari månad kr. 4.942: 31
Under januari månad » 8,374: 51
Under januari—februari månader kr. 13,316: 82

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Jag måste verka dens verk, som har sändt mig, medan dagen är; natten kommer, då ingen kan verka." Joh. 9: 4.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—20 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 7. Årg. 18. I APRIL 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Nådastolen. — Den 14 mars. — Seger — Axplock från fältet. — Ett anti-fotbindningsmöte. — Brefafdelningen. — En stund i Hancheng. — Svenska missionens i Kina California-komité. — "Åt Herren". — Personliga meddelanden. — För S. M. K:s förebedjande vänner. — Kinas nya alfabet. — För Jesu skull. — Den femte allmänna studentmissionskonferensen i Halle a. S. — Jullådorna.

Nådastolen.

Nådastolen kallas flerstädes i gamla förbundets skrifter Guds fotapall. David säger, att han hade i sinnet att bygga ett hus till hvilorum för Herrens förbundsark och för vår Guds fotapall. Och psalmisten uppmanar: "Låtom oss gå in i hans boning, tillbedjande för hans fotapall."

Nådastolen är i ett stycke med Guds härlighetstron i himmelen. Däruppe är så att säga tronstycket; här nere är fotapallen af samma tron. Herrens Guds konungsliga makt träder där fram för oss i förmildrad glans. Fotapallen har ju icke samma glans som den öfriga tronen. Jesus kom i förnedringsgestalt till oss men uppenbarade dock i sin person Fadern. Han var hans väsendes afbild och hans härlighets återsken. *Där*, säger Herren till Moses beträffande nådastolen, där skall jag möta dig. Ja, vid nådastolen är mötesplatsen mellan syndaren och Gud, mellan barnet och dess himmelske Fader. Det tillkommer barnet att sitta vid sin Faders fötter, fotapallen är dess goda plats. Men där är man verkligen också nära Gud. Guds närvaro var bunden vid nådastolen såsom vid ingen annan plats i Israel. Där kom Gud i strålande härlighet och makt sin tjänare till mötes.

Och så? Vi hafva "kommit nära" genom blodet på Jesu kors. Det är härligt att vara Gud nära. När vi böja våra knän vid nådens tron, äro vi i Guds, vår Faders, omedelbara närhet. O, må vi minnas detta, på det både hans härlighet och makt och nåd må gripa våra hjärtan! Såsom barnet sitter på pallen och lutar hufvudet i moderns knä, så har också du fått en plats vid din Guds fötter. Men det är icke blott närheten, som åskådliggöres genom bilden, utan ock den förlåtande nåden, försoningens nåd. Den flödar från nådastolen ut öfver världen. Vid Guds fotapall får äfven du taga din plats, och då gäller äfven dig det löftet: "Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus."

Tänk dig dock, att nådens tron står upprest i ditt hem! Gamla förbundets skuggbilder hafva utbytts mot de verkligheter, som de förebildade. En tron i ditt hem! En nådens tron! Lyser den upp din torftiga, ringa boning? Förbleknar hemmets prakt genom glansen från denna nådatron? *Där* vill Gud möta dig. Har du mött honom där? Är hans nådatron en mötesplats mellan dig och Gud? En plats, där man städse möter sin vän, den man mest älskar, blir så kär. Är nådastolen dig kär? Eller går du dit blott i nödfall? Det skall måhända vara verklig nöd å färde för att tvinga dig dit? Å, hur föraktad, undangömd, förgäten denna nådastol kan vara i månget hem! Och likväl står han där. Och Gud väntar, väntar år efter år på ett möte med syndaren, men han kommer icke.

Om en blick kunde gifvas oss på den nådastol, som, osynlig för alla lekamliga ögon, står midt ibland oss! Vi skulle se en stor skara af alla jordens folk och tungomål i anden och äfven i yttre måtto knäböjande inför densamma. Alla bära de dit sin synd, alla utgjuta de där sin smärta, sina önskningar, sitt hopp, sin glädje, sin bön. Och öfver alla står

det skrifvet: "Hvar och en, som tror på honom, skall icke komma på skam — ty samme Herre är öfver alla, rik för alla dem, som åkalla honom, ty hvar och en som åkallar Herrens namn, skall varda frälst." Skulle *du* icke vilja taga din plats bland denna stora tillbedjande skara? Gud möter du en gång, det är visst. Ingenting är vissare än detta. Skall du bestå, då han låter sig se? Du skall då ställas inför hans härlighets tron. Har du sökt honom? Har du mött honom vid nådens tron? Det var om denna han talade, då han sade: "*Där* skall jag möta dig." Och du? — Du försummade måhända detta. Du menade, att det skulle gå lika väl att möta Gud vid domstolen i evigheten. Skall icke Herren, den rättfärdige Guden, då du står inför hans domaretron, fråga dig: "Visste du icke, att det icke var här, vi första gången skulle mötas? Jag gaf dig *nådens* tron till mötesplats. Hvarför föraktade du den?" Hvad skall du då säga?

Och du, som har din mötesplats med Herren vid nådastolen, infinn dig icke där en och annan gång liksom nödbjuden, eller emedan du af särskilda trångmål nödgas därtill, utan *lef* din dag fram vid nådens tron och bär icke dina angelägenheter liksom fram och åter utan låt all din omsorg blifva liggande vid Guds fotapall, under det du är upptagen af dagens mångahanda! Du har oinskränkt fullmakt af din rike Fader att vid nådatronen taga ut allt, hvad du för din egen och andras räkning behöfver. Guds löften äro idel anvisningar, som inlösas vid hans nådatron. Lyft upp dina ögon öfver all den härlighet af nåd, som är dig gifven, och gå fram till nådens tron med frimodighet, att du måtte få barmhärtighet och nåd till hjälp i rätt tid.

Fr. H.

(Ur Budb.).

Den 14 mars.

Såsom brukligt varit under föregående år, samlades äfven sistlidne 14 mars i Stockholm å Hushållsskolan, V. Trädgårdsgatan, en skara af S. M. K:s vänner till tacksägelse och bön.

Missionär *Erik Folke* hälsade de närvarande välkomna samt påminte om hur olika förhållandena voro i år emot föregående 14 mars. Då var det en orons, trångmålens och nödens tid ute i Kina. Nu hade Herren förvandlat denna nödens till en välsignelsens tid. Bland ämnen till tacksägelse var äfven det, att missionens vänner hade ibland sig den kära systern, fru *Ethel Blom*, ett bevis på Guds bevarande nåd och ett vittne om att han kan hjälpa, äfven där all hjälp synes ute.*) Herren hade gifvit vår syster "sitt ordensmärke", och att få bära detta är en stor nåd.

Efter solosång af fru *E. Lodin:*

"Det kommer nog, hvad Gud beskärt mitt hjärta,
Af ljus och tröst på lifvets vandringsstig",

yttrade *fru Blom* själf några ord. Hon stod där, ungefär så föllo sig orden, som ett lefvande tacksägelseämne. Och ett lika stort under var, att hennes lilla dotter var frisk och färdig. Af *Herren* var det skedt. Ville uttala ett tack för all förbön och säga, att hon med glädje tänkte på att få återvända till Kina.

Missionär *Carl Blom* talade därpå öfver texten: "Bered dig att möta din Gud, o Israel!" samt påminte bl. a. om hur *hela* en kristens lif skall vara ett lif inför Herren, ett *heligt* lif, hur hvarje enskild del af vår tillvaro hör honom till.

Sedan gemensamt sjungits: "Hela vägen går han med mig", sjöngs af fru Lodin:

"Afskild för min Herres räkning,
Kallad därtill af hans nåd,
Må jag lefva blott för honom,
Prisande i allt hans nåd."

Så lämnades åtskilliga meddelanden från Kina, somliga fulla af uppmuntran, andra tydligt utvisande, att Guds folk här hemma ännu mer än under de tider af nöd, som varit i Kina, behöfver stå i stridsrustning för att *kämpa* fram, *bedja* fram Guds rike bland kineserna.

Efter böne- och tacksägelsemöte afslutades samvaron med gemensam tédrickning.

Seger.

Kristi väg, hvarpå han leder
Själen framåt dag för dag,
Förer blott till seger — seger,
Som består i nederlag. —

Här ser glädjen ut som smärta,
Löjet blir till bitter tår,
Och jag stärkes, växer, renas
Genom ständigt nya sår.

Högsta vinst och största vinning
Som förlust sig visa här;
Och lik narrens kåpa ter sig
Kungamanteln, den jag bär.

Strålljus krona kan ej skönjas,
Fast mitt hufvud pryds däraf;
Men min Herre småler stilla:
"Seger, seger dig jag gaf."

L. H.

*) Fru Blom blef i november 1911 under flykten till kusten öfverfallen af röfvare och så illa misshandlad, att allt hopp om hennes vederfående var ute.

Axplock från fältet.

Från *Yuncheng* berättar missionär Aug. Berg med stor glädje, att de i slutet af februari hoppades få öppna ett *gatukapell*, något, som de länge känt som ett behof af och haft till böneämne.

* * *

I *Shensi* synas missionärerna gå nya svårigheter till mötes. Myndigheterna ha nämligen lofvat att bistå de troende för att få till stånd egna församlingar men med villkor, att *utländingarna* skola stå *utanför*. I Sianfu synas de troende ansluta sig till detta nya. I Tungchow tros, att några af de troende skola ryckas med. Från Hancheng skrifver fru Bergling med anledning af saken: "Också här blir det nog kännbart och brytningar. Dock tror jag, att flera af de våra skola intaga samma ståndpunkt som förut. Gamla Ki har t. ex. sagt: 'Vi äro ännu icke mogna att stå på egna ben'."

* * *

Från utstationerna i Hancheng-distriktet ingå uppmuntrande meddelanden. Afvanda opiepatienter besöka flitigt mötena och föra så många andra med sig, att de som eljest brukat komma, knappt få rum i möteslokalerna. Af de 76, som afvants i Hancheng, synas flera ha kommit till tron. En bland dem, en kvinna, som kom för att säga farväl till fru Bergling, yttrade med strålande ansikte: "Jag har icke blott blifvit fri från min last, utan jag har fått *frid med Gud.*"

* * *

Torkan håller alltjämt i sig på hela vårt fält. Åter och åter mulnar det, men hvarken regn eller snö kommer. Mjölprisen stiga alltjämt. De fattiga äro mycket oroliga.

Kommer ej nederbörd snart, blir det hungersnöd. Brödet är redan uppe i 35 kash pr skålp. — 22 kash brukar vara det vanliga priset.

* * *

Missionär *Malte Ringberg* förefaller, Herren till pris, åter ganska frisk, men som C. I. M:s läkare i Shanghai sagt, att denna sommar kommer att bli afgörande för honom, och att han icke tål vid någon hetta, är han tillrådd en vistelse på Kuling. Antagligen reser han dit efter sitt giftermål, som väl äger rum, så snart hans trolofvade, fröken Ida Andersson, kommit ut.

Ett anti-fotbindningsmöte.

Skildradt af fru *Augusta Berg.*

Helt nyligen voro August och jag bjudna till rektorn för regeringens flickskola, en man, som varit i Japan 7, 8 år. Vid detta tillfälle omtalade rektorn, att han hade inbjudit många att på en viss dag samlas till ett möte i skolan, då fotbindningens fördärf skulle framhållas, och nu frågade han, om inte jag skulle vilja vara med och tala något. Jag tackade för hans uppmärksamhet, men afböjde inbjudningen.

Dagen för mötet kom. Jag sitter vid 3-tiden och skrifver, då bibelkvinnan Mata-sao kommer in som en hvirfvelvind och säger: "Rektorn i skolan bjuder, och vagn står för dörren; de skola börja föredragen nu men vänta på frun. Jag har varit där en lång stund och predikat och Ching ta Sao med, och där är så mycket folk." "Nå, är det bara kvinnor där?" Det något tvekande svaret var: "Där är mycket kvinnor." Jag kände mig så häpen, var ju ej det allra minsta beredd. Min man tyckte emellertid att jag skulle resa, när de sändt vagn efter mig. Jag skyndade nu att putsa till mig litet, men innan jag blef färdig, kom ett ridande bud från rektorn och yrkade på att jag nödvändigt skulle komma. Jag tog evangelisten Wangs hustru med, och så foro vi, fyra "kvinnor med stora fötter". Utanför skolan voro en massa vagnar och ridhästar. Det klack till i mig, och jag tänkte: "Jag har väl riktigt hoppat i en fälla, och nu är det för sent att vända om." Inne på gården voro en mängd soldater. Rektorn kom så vänligt och tog emot — jag sade, att jag var alldeles oförberedd. "Ja, ja, det blir nog bra med det", svarade han. Så gick han och ordnade i den stora salen och bad kvinnorna sätta sig längre bort i rummet, ty närmast talarstolen skulle herrarne sitta. "Jo, där ha vi det", tänkte jag. Jag sade till kvinnorna: "Ni få riktigt bedja Gud för mig", och gick så in i ett rum på bakgården för att samla mig. Efter en stund ringde klockan, och alla samlades. Det var mest fint folk. Jag vet ej, hur pass många kvinnor, det kunde vara, men tror, att det var omkring 60. Herrarnes antal var nog närmare 30. Jag blef anvisad ett af de främre sätena. Till grannar hade jag på ena sidan ett par unga cigarettrökande damer, på den andra en 16-årig flicka, sminkad och fin, klädd efter söderns mode med smala ärmar, halfvantar och — muff —!

Rektorn stiger upp och börjar tala. Han skildrar fotbindningsbrukets förbannelse och utvecklar ganska bra, hvilken skada det medför för kroppens utveckling. När han slutat, applåderades det! Sedan talade några andra herrar, bland dem en, som hade varit i Ryssland flera år. Så stiger en öfverste upp — han är en mycket omtyckt man — och talar bra. Af hans tal minns jag särskildt, att han framhöll, huru svårt det var för kvinnorna i krigstid. De kunde ej fly på grund af sina små fötter — i sin förskräckelse hoppa de då antingen i brunnen eller hänga de sig. I bästa fall lyckas mannen få sin hustru med sig genom att bära henne, men endast med den påföljd, att de båda blifva upphunna och dödade. Öfversten omtalade vidare, att i utlandet fanns det Röda Kors-föreningar, som endast bestå af kvinnor och detta emedan de hafva obundna fötter. Han applåderades väldigt. Efter hvarje tal gjorde rektorn en liten sammanfattning af det talade. Till sist uppropades fru Berg. Herren gaf mig ett sådant lugn — jag ställde mig nedanför talarstolen,

och när jag började, reste sig alla de troende kvinnorna. Herren ingaf mig att tala om brukets ytlighet — modets bojor och det syndiga mot Gud att fördärfva den kropp han skapat. Jag uttryckte äfven min glädje öfver att en flickskola kommit till stånd, och att ett sådant möte som detta fick hållas just här. Äfven framhöll jag den fara, som ligger i att låta flickor endast läsa och låta dem vara främmande för de plikter och sysslor, som höra kvinnan till. Jag talade om huru det i våra hemländer lägges stor vikt på att i flickskolorna flickorna få lära sig laga mat och sy kläder. Då applåderade rektorn. Han är vaken öfver sådant. Sedan uppmanade jag de närvarande kvinnorna att taga af sina egna fotbandage samt att ej binda sina flickors fötter. När jag slutade, blef det åter applåder. Tänk, att sådant som detta nu förekommer i Yunchengs stad! Efteråt fick jag tillfälle att tala med de församlade kvinnorna. Flera af dem ha sedan dess varit här vid gudstjänsterna.

Brefafdelningen

Ishih den 7 febr. 1913.

Kära missionsvänner!

Det är just nu tiden för det kinesiska nyåret efter den gamla tideräkningen. Ehuru regeringen utfärdat proklamationer om att den europeiska soltideräkningen skall följas, och man i städerna i allmänhet efterföljt densamma, håller dock den stora mängden fast vid det gamla. Det pågår verkligen en strid mellan det nya och det gamla och det i många afseenden. Okunnighet om och motvilja för det nya äro kanske orsakerna till striden, och det torde dröja åtskilligt ännu, innan Kina kan sägas vara ett nytt Kina. Förändringen borde ju gå inifrån och utåt, men det är häri det brister mest, och därför blir det nog, som kinesernas gamle sagt, "namn utan gagn". Man uppmanar folket att ej tillbedja afgudarne, man nedbryter tempel och kullkastar afgudabilderna men har intet nytt i stället för det gamla, intet i stället för det falska, som förkastas, och kanske sköflaren själf i hemlighet tillbeder på andra platser.

I skolorna läsas numer ej de gamla klassikerna utan endast urval däraf, som stämma öfverens med de demokratiska idéerna, och skolorna blifva i många fall härdar för dessa idéer, så att lärjungarne mångenstädes äro lärarnes herrar och icke tvärtom.

Och dock torde verkligen en förändring till det bättre ha inträdt i både de styrandes och de studerandes tänkesätt. På en af våra utstationer samlas hvarje söndag till gudstjänst med oss mer än hälften af eleverna i stadens skola. För ett par år sedan rönte vi motstånd och försmädelse från dem. Nu köpa och studera de våra böcker, som de förr ratade. Månne de känna, att sanningen, den förlösande och frigörande, finnes i dem?

Samma begär efter våra böcker finnes ock bland folket i allmänhet. På mina resor plägar jag alltid medföra traktater och böcker till salu eller fri utdelning, och jag har knappast hemkommit någon gång utan att ha fått sälja några böcker samt utdela en mängd traktater. Och de 6—7 evangelister, som verka i detta distrikt, sprida hvarje månad icke så få hundratals, t. o. m. tusentals böcker eller traktater samt ha mycket att berätta om den villighet, hvarmed ordet om Jesus mottages.

Sökarnes antal har ock på ett par platser ökats betydligt, ehuru ännu många, som hört och läst ordet, ej fått det "styng i hjärtat", som drifver dem att söka efter frälsningen. Här behöfves förbön om "ordets ingång". Ack, bedjen om Andens verk bland Kinas folk, som nu satts i rörelse från hedendom till — gudstro eller gudsförnekelse!

I församlingarna — de fem, som jag har vård om — ha på ett par platser en Andens vind börjat blåsa, och kölden och likgiltigheten ha förbytts i värme och lefvande intresse. Man samlas mangrannt till gudstjänsterna och synes ha en stor hunger efter ordet. Men vår motståndare gör ock allt för att hindra oss. Så har han snärjt några svaga i sina snaror, och de ha fallit, fallit djupt i synd och last. Och på andra ställen har han sått ut tvedräkt och splittring. I striden mot dessa andemakter behöfva vi äfven, att I med oss genom förbön kämpen för Kristi rikes framgång. Hållen fästet, tills han kommer!

För evangelisternas utbildning och införande i ordet har jag sökt hålla små bibelkurser vid hvarje månads slut, då de samlats hit för att redogöra för månadens arbete samt tilldelas nya platser.

Hvad som gjort, att jag fått hålla så korta och så få bibelkurser, är arbetet med skolan. Vi ha visserligen haft endast 24 elever, men då vi under en stor del af terminen hade blott en lärare, måste jag taga några lektioner i veckan med de äldre eleverna. Ledningen af hela skolan har ju ock hvilat på mig, ehuru jag tyvärr genom mina resor och allt annat arbete hindrats att ägna mig däråt så, som jag önskat.

Hvarje vecka har jag måst tillbringa 3—5 dagar på resor i distriktet. Jag är dock glad att ha kunnat företaga dessa, ty de ha lärt mig känna och förstå församlingarnas behof samt också gjort ensamheten mindre kännbar.

Med de hjärtligaste hälsningar till alla missionens vänner.

David Landin.

* * *

Sinan den 17 febr. 1913.

Kära missionsvänner!

"I Herrens fruktan är ett mäktigt stöd, och för sina barn är han en tillflykt."

I fredags förmiddag kommo broder Berg och frk. Ester Berg hit med tåget. Det var roligt att ha dem här nästan en hel dag.

I dag är det måndag. Både Chen och Chin äro i Honanfu, ty R. Andersson håller just nu på med en bibelstudiekurs för våra medarbetare.

I går höll Uen söndagsskola och talade öfver ordet: "Hvad har du i ditt hus?" "Afgudar, stamtaflor, opium? Är där tomt eller finnes där rum för Jesus?" Ungefär så lydde utläggningen. På eftermiddagen talade "Boken" för skolgossarne öfver en text ur Romarebrefvet. Jag var ute och såg till mina dagpatienter: En bränd gosse, en kvinna, som fallit af en häst och stött sig, en gosse, hvars hufvudsvål är nästan helt af på hela öfre hufvudet, en soldat, som fått sitt finger bitet af en annan soldat, m. fl.

Jag har köpt litet bomull och delade i morse ut den till de fattiga församlingsmedlemmarna i och för spinning. Säden har åter stigit i pris. De få spinna flera ℔ bomull, innan de kunna få köpa sig ens litet majs. Gamle "Ki-wen-hsioh" snafvade, då han gick. Han är alldeles uthungrad, mager och blek som en svårt sjuk, och det är bara brist på mat, som gör hans utseende sådant. "Snöns" syster har jag tagit hit, ty hon är också sjuklig, jag tror af brist på närande föda. O, om det komme litet regn!

Vi ha nu 49 gossar i skolan och ha måst neka minst lika många af brist på utrymme. Det är så ledsamt, ty jag tror, att arbetet bland barnen är en af de allra viktigaste missionsgrenarne.

"Pärlan" har jag sändt till en skola i Kai-feng. Nej, nu måste vi ha aftonbön. Gossarne gymnastisera ute på gården, d. v. s. en del af dem. Gården är för liten att rymma alla på en gång. En gumma från landet är här och får undervisning. Hoppas vi få döpa några verkligt troende i vår. O, om Herrens Ande riktigt komme ibland oss! Det är eljest, som om näringsbekymmer hos de äldre vore den tunga börda, som trycker sinnet och kväfver lifvet.

Den 18. Nu har åter en dag gått. I dag har jag köpt säd. O, så dyrt det är! Måtte Herren hjälpa alla fattiga, hemlösa stackare! Man tycker nästan det är synd att äta sig mätt, då så många hungra.

Den 19. Nu har jag varit ronden igen. Det är några minuter kvar, tills skolklockan ringer. Björnökaramellerna såväl som de, jag fått från doktorinnan B., äro som vanligt en god medicin, då det gäller att lära de minsta sånger. De äro mycket förtjusta i de vackert färgade karamellerna. Härom dagen hörde jag en parfvel bjuda en annan 6 kash för en liten karamell. Blomsterkort äro också mycket efterfrågade. Det är litet, som roar barn, brukar man säga, och de äro glada åt den minsta belöning. Tomma mjölkburkar äro också en omtyckt belöning.

Det har varit en vinter full af arbete men i mitt tycke en mycket dyrbar tid. Nu är det så vackert och vårlikt ute. Inne har jag haft blommande växter hela vintern.

Nu är det tre dagars marknad, och mycket folk är inne i staden. Den 12 februari var republikens minnesdag. Vi hade sytt en svensk och en femfärgad flagga och satt upp i porten dagen till ära.

De hjärtligaste hälsningar från

tillgifna

Maria Pettersson.

* * *

Utdrag ur bref.

Honanfu den 20 febr. 1913.

Herren låter oss alltfort få arbeta i lugn och ro, för hvilket vi prisa hans namn. För närvarande håller jag på med en klass för våra medarbetare från de fyra församlingarna. Vårt studium är denna gång Pauli bref. Jag känner det så uppfriskande för min egen ande att på detta sätt få ägna mera tid åt ordet, och det är på samma gång en glädje att se, huru ifrigt bröderna själfva arbeta på de uppgifter, de få sig förelagda. Jag kan ej nog tacka Herren, att han ledde det så, att Malte Ringberg fick komma åter hit, ty i annat fall hade det varit mig omöjligt att få tid för bibelklasser.

Dörrar finnas öppna öfverallt, och det är bara frågan om, huru vi skola kunna få tid och krafter att räcka till för allt det arbete, som erbjuder sig.

Vi ha f. n. fyra bokförsäljare i arbete, och jag hinner näppeligen att rekvirera böcker, så fort som de säljas. Många af våra kristna göra också i detta afseende ett frivilligt arbete. En stor bokbörda afgick på detta sätt till Iensï för en vecka sedan, och i går kommo de ånyo och togo hvart enda evangelium, som vi hade inne. Kolportörerna kommo nyligen åter från Jongnings distrikt. Där finnes en by, omkr. 15 li (nära på 1 sv. mil) från staden, dit förut knappast någon vågat komma med evangelium, på grund af att invånarne till största delen bestått af *röfvare*. Kolportörerna hade denna gång gjort ett nytt försök och blefvo mycket vänligt mottagna samt fingo sälja en mängd böcker. De funno också ej så få verkligt intresserade sökare, hvilka bekände, att de länge varit öfvertygade om evangelii sanning men ej vågat komma fram i ljuset.

Antalet nya sökare i Meng-tsinsdistriktet har nu växt från två till nio. Ännu ha vi dock ej kunnat besöka dem där, men vi hoppas, att någon af oss snart må få tillfälle därtill.

Alla syskonen här förena sig med mig i de hjärtligaste hälsningar.

I Herren

Rikard Anderson.

En stund i Hancheng,

skildrad af *Dagny Bergling.*

Först kom bibelkvinnan Iang in och bad från två gamla systrar, som voro här på besök, att den enas sonhustru skulle få komma hit en tid. Hon röker icke men är litet klen, och så ville de gamla, att hon skulle få tillfälle att höra om Gud. Den andra gummans sonhustru och hennes man ha nyligen här afvants från opium. Och den gamla modern sade om dem: "Mina barn äro nu så snälla, läsa och bedja. Förr spelade de alltid kort, nu taga de inte mer i en kortlek." De båda gamla ha själfva för några år sedan afvants här och lärt känna Gud. De tillhöra församlingen.

Så var det en man, som hade afvants från

opium, som fallit ned och skadat sitt ben och nu måste föras till sitt hem. "Jag kommer till mötena", förklarade han, "så snart mitt ben blir bra".

Därpå fick jag besök af en troende kvinna. Hon såg helt skräckinjagande ut. "Hvad fattas dig?" frågade jag. Hela pannan var uppsvälld, ögonen blå, och tårarna trillade ned utför kinderna. Mannen, som är opierökare, har i omkring 15 år icke underhållit henne och sonen, och så ha de bott på skilda platser, mor och son här i staden. Nu hade hon mött sin man ute i en by, och han hade då börjat misshandla henne. Folk trädde dock emellan. Han beskyllde hustrun för att ha tagit sonen blott för sin räkning. Nu ville han, att sonen skulle förtjäna pengar till hans opium. Detta hade så stigit i pris, att hans egen förtjänst icke räckte till att skaffa honom så mycket han ville ha. Stackars kvinna! Mannen hade sedan hunnit upp henne, då hon var ensam ute på vägen, och fortsatt sin misshandling, tills hon blifvit nästan oigenkännlig.

Efter henne kom en lärare och sade, att hans dotter i dag skulle komma för att afvänja sig från opielasten.

Så växla dagarna. Än är det glädje, än sorg.

Svenska Missionens i Kina

California-komité

består för närvarande af följande medlemmar:

Alex Danielson ordförande.	John Peterson vice ordförande.
Ole Allen sekreterare.	A. T. Lindgren kassör.
C. J. Anderson. J. Edw. Danielson.	Wm. Larson.

Tre bröder hafva på grund af flyttning till annan ort eller strängt upptagen tid nödgats lämna komitén, nämligen E. H. Lindquist, komiténs trogne sekreterare, K. G. Lindquist, som en tid tjänstgjort som vice ordf., samt L. E. Wilen.

"Åt Herren."

Från en missionsvän erhöllo vi nyligen ett bref med nedanstående innehåll: Härmed en tiokrona, som i många år varit bevarad för att användas till inköp af något minne. Häromdagen kom jag att tänka på, hur meningslöst det var, att den låg så där oanvänd, och då jag tog fram den, kom det så klart och tydligt för mig, nästan som hade jag hört en röst säga: "Guldet åt Herren!" "Ja, för Kina", svarade mitt hjärta. Kanske finns det många, som ha liknande minnen förvarade. Måtte de äfven bli använda för Herrens rikssak! Han kan välsigna och förmera äfven det som är litet.

En ringa medlem, som är tacksam att få vara en liten länk med i bönekedjan för Kina.

Personliga meddelanden.

Fröken *Ida Andersson* hoppas få återvända till Kina i början af april.

Från fröken *Fredrika Hallin* ha meddelanden ingått, att hennes resa, så långt hon då hade hunnit, i allt varit lyckosam.

Så väl syskonen *Berglings* som missionär *Josef Olsson* hafva för afsikt att i vår flytta till *Hoyang*. I Hancheng finnas flera i sanningen rotade män, som kunna leda verksamheten där. I Hoyang är det ännu i det hela taget kallt och dödt.

För S. M. K:s förebedjande vänner.

Tacksägelseämne: Fru Ethel Bloms tillfrisknande (sid. 50). — Det nya gatukapellet i Yuncheng (sid. 51). — Uppmuntringarna i arbetet bland opiepatienter (sid. 51). — Missionär Malte Ringbergs tillfrisknande (sid. 51). — Det intresse för evangelium, som råder bland många af den studerande ungdomen (sid. 52). — De ökade tillfällena till skriftspridning (sid. 52). — Att en Andens vind börjat blåsa öfver ett par församlingar i Ishih distrikt och likaså i Meng-tsin-distriktet (sid. 52, 53). — De 24 skolgossarna i Ishih och de 49 i Sinan samt de infödda medhjälparna (sid. 52, 53). — Att arbetet hittills fått pågå i lugn, och att så många dörrar stå öppna (sid. 52, 53). — Att ingång gifvits för evangelium äfven bland röfvare (sid. 53). — Att syskonen Hahnes samt systrarna M. Björklunds och Svea Wibells resa gått så lyckligt.

Böneämnen: Att de troende i Kina icke måtte förvillas och låta sig ledas af människor. — Att missionärerna under den frestelsestorm, som nu blåser fram öfver församlingarna, må få nåd att vara stilla inför Herren samt i tro och ödmjukhet lägga hela saken i Guds hand (sid. 51). — Att Herren i nåd må låta torkan upphöra och därigenom afvända den hotande hungersnöden (sid. 51). — Att herr Ringberg lyckligt må komma igenom de för hans hälsa så farliga sommarmånaderna. — Att Kinas folk från sin hedendom må föras till *tro* och icke till gudsförnekelse (sid. 52). — Att de bibelkurser, som på olika platser hållits bland män och kvinnor, må få bära rik frukt (sid. 52, 53). — Skolarbetet på de olika stationerna och behöfliga lokaler, så att inga af brist på utrymme behöfva bortvisas (sid. 53). — Att de många bibeldelar och traktater, som säljas och utdelas, i det tysta må få föra många till en lefvande tro. — Våra systrar i språkskolan. — Att syster Fredrika Hallin *hela vägen* må hafva en god resa.

Kinas nya alfabet.

De nya ledarna i Kina hafva beslutat att afskaffa det gamla skrifsättet, för hvars inlärande hvarje lärjunge måste i minnet inpränta 8,000 olika mer eller mindre invecklade skriftecken.

Åt en komité, bestående af lärda kineser, har också uppdragits att sammansätta ett nytt alfabet. Efter att ha studerat alla mer kända alfabet hafva dessa herrar nu bildat ett, bestående af 42 bokstäfver, motsvarande alla de olika ljud, som förekomma i det kinesiska språket.

För Jesu skull.

Berättelse för våra små missionsvänner.

I.

Under senare hälften av år 1899 och första hälften av år 1900 rådde i Kina en fruktansvärd torka, och hungersnöd hotade. Bland kineserna fanns ett parti, som hatade alla utlänningar, och som länge i smyg sökt uppvigla folket mot främlingarna. Nu skyllde de också torkan på dessa, och snart såg man över hela landet stora plakat uppsatta med innehåll, att gudarna icke kunde sända något regn, förrän alla främlingar blivit dödade.

I norra Kina befunno sig på en avsides liggande station några engelska missionsarbetare, en herr och fru Green med två små barn, Vera och John, samt en fröken vid namn Jessie Gregg. I juni månad 1900 nåddes de av mycket oroande rykten. Överallt, hette det, hade utlänningar och infödda kristna mördats och stationerna förstörts. Mer och mer hotande blevo ock de hedniska invånarna i den stad, där våra vänner bodde. Att nu komma till kusten var dock otänkbart. Järnvägslinjen hade förstörts. Och för övrigt vimlade hela landet av s. k. boxare, män, som svurit att utrota främlingarna.

John och Vera Green.

Enda utvägen vore att fly upp till bergen. Efter mycken bön beslöto sig våra vänner att lämna staden. Det måste dock ske i all hemlighet. Och lätt var det icke att obemärkta smyga sig bort. Deras värd, som bodde näst intill, hade dag och natt utsatt vakt på det platta taket av sitt hus för att bevaka främlingarna. Dessutom fanns det i varenda gård hundar, som brukade ilsket gläfsa vid minsta ljud.

Den 5:e juli fingo dock missionärerna klart för sig, att de måste göra ett försök att undkomma. Boxarna närmade sig alltmer staden. De hade en verklig vän i en kines, som var dörrvakt vid ett tempel uppe bland bergen, och han hade lovat att taga emot dem och gömma dem. Under natten böjde de ännu en gång sina knän till bön, anbefallande sig i Guds beskydd. De kommo överens om att vad som än skulle hända, skulle de hålla fast vid, att Gud är kärleken. Så begåvo de sig ut i mörkret, bärande med sig de sovande barnen samt det allra nödvändigaste i klädväg. Och deras himmelske Fader hörde deras bön. Just den natten sovo väktarne på taket, och inte en enda hund skällde.

Mycket mödosam var vandringen i mörkret uppför det branta berget. De måste stundom riktigt fatta tag med händerna för att icke glida ned. Men slutligen nådde de dock sitt mål, det gamla templet.

Det var icke utan oro, som de följande dag upptäckte, att de kunde höra allt, som sades nedanför berget, på flera hundra fots avstånd, ty de förstodo, att varje ljud uppifrån berget även måste höras dit ned. Det gällde därför att få den femåriga Vera och den lille ännu icke treårige John att hålla sig mycket tysta och stilla, att tala endast viskande samt varken skratta eller gråta för att icke förråda gömstället.

Endast fyra dar fingo våra vänner vara kvar i denna fristad. En avgudapräst kom då dit upp. Han var inte ovänlig men förklarade, att missionärerna inte ett ögonblick längre finge stanna i templet.

Vart skulle de nu taga vägen? Åter utgöto de sina hjärtan för sin himmelske Fader, och så packade de ihop sina få tillhörigheter. Just när de voro färdiga, kom den vänlige tempeltjänaren — han hade varit nere i staden ett par dagar. Att han kom just då, var en bönhörelse, och åter prisade missionärerna Gud. Mannen bad dem icke vara oroliga. Han skulle föra dem till en grotta längre upp bland bergen, som just ingen hade reda på, och så låta deras kristna tjänare i staden få veta, var de funnos. Åter gällde det att styckevis klättra på händer och fötter. Lilla Vera försökte gå i det allra längsta, men sista stycket måste både hon och den lille brodern bäras. Äntligen uppnåddes grottan. Själva ingången var mycket trång; därinne var det ganska rymligt men mörkt, kallt och fuktigt. Ja, där var så kallt, att stora och små snart tyckte sig vara isade ända in på benet. Det lilla matförråd, de fört med sig, tog slut redan samma dag. Tjänarna, som voro ute och letade efter dem, fingo icke reda på grottan, och icke heller fingo deras fiender det, en skara boxare, som nu strövade omkring bland bergen. En gnagande hunger började nu plåga flyktingarna, och i sin nöd ropade de åter till Herren. Och han, som sände korpar med bröd

och kött till sin tjänare Elia, glömde icke bort sina i nöd stadda barn. Där de sutto, huttrande av köld, insvepta i sina filtar, hörde de plötsligt fotsteg, först avlägsna, så alltmer närmande sig. Var det en vän eller en fiende? Efter en stund hördes en röst utanför grottan ropa: "Är någon där?" Ingen tordes först svara. Men så hördes rösten ånyo, nu mycket vänligt, fråga: "Är missionär Green där?" Och då blev det glädje i grottan. Alla skyndade ut. Och se, där stod en kines, en *hednisk* kines med *fem bröd* och *fem gurkor!* Han hade i sitt inre fått en sådan maning att söka upp de stackars främlingarna och taga med sig litet mat åt dem, och välbekant, som han var med trakten, hade han räknat ut, att de nog höllo sig gömda i grottan. Aldrig hade någon måltid smakat den lilla skaran så väl. Den var, tyckte de, rent av konungslig. Och gurkorna, hur läskade de icke deras törst! Ja, *Gud tänkte på dem*, det var alldeles visst.

Endast två dar kunde flyktingarna uppehålla sig i denna grotta. En av deras kinesiska vänner, som ägde en liten gård något längre ned bland kullarna, erbjöd dem en fristad hos sig, och dit smögo de sig under natten, vägledda av månskenet. Men också här måste den största försiktighet iakttagas. Runt omkring arbetades det i jorden, och hit kommo ofta arbetare för att hämta vatten. Våra vänner måste därför hålla sig instängda hela dagarna och mycket tysta, något som var särskilt prövande för de små.

Lilla Vera hade en afton kort före flykten, då hennes mor kom för att taga godnatt av henne, sagt: "Mamma, jag har givit mitt hjärta åt Jesus." Och från denna tid visade det sig på alla sätt, att hon verkligen var den gode Herdens lilla lamm. Vad hon mycket saknade under fångenskapen var att inte som förr få sjunga om Jesus. Men vad hon aldrig tröttnade på, var att höra "Tant Jessie" — så kallade hon fröken Gregg — tala om berättelser ur bibeln. Och härvid ville hon alltid, att tanten skulle ha bibeln uppslagen, i fall hon skulle glömma något. Vid ett tillfälle, då hon fick höra om hur grymma krigsmän slagit spikar genom Jesu händer och fötter, och att han lidit allt detta av kärlek till oss, snyftade hon, som om hennes lilla hjärta skulle brista. Allra helst ville hon dock sedan den dagen höra om hur Jesus dog på korset.

Fyra veckor fingo missionärerna tillbringa i denna gård. Då omringades den plötsligt av en skara beväpnade boxare. Särskilt för barnen blev det en fruktansvärd stund. Boxarna voro så vilda och sågo så hemska ut. De skreko om varandra och buro så rysliga vapen. När barnen gräto och frågade: "Ska' de döda oss?" blev lilla Vera alldeles lugn, då hon fick till svar av sin mamma eller pappa: "Nu få vi snart komma till Jesus."

Boxarna sköto verkligen på missionär Green och träffade honom i huvudet, så att blodet strömmade utför hans ansikte, men såret var icke farligt, om än vållande svår smärta. Herren hade bevarat sin tjänare, och han förhindrade de grymma boxarna att utföra sina mordiska planer. (Forts.)

Den femte allmänna studentmissionskonferensen i Halle a. S.

Tyska Studentmissionsförbundet anordnar sedan år 1897 hvart fjärde år en studentmissionskonferens för att gifva hvarje studentgeneration åtminstone en gång under studietiden tillfälle att lära känna kristenhetens stora missionsuppgift samt hvad missionen åstadkommit.

Den femte allm. studentmissionskonferensen äger rum den 18—22 april i Halle a. S.

Sex hufvudfrågor komma att behandlas:

1. Missionärens insats ute på missionsfältet i arbetet för landtbrukets höjande.
2. Hur växer missionären in i sitt folks språk, seder och föreställningar?
3. Missionären vid ordets förkunnelse.
4. Läkareverksamhet i samband med missionen.
5. Skolarbete i samband med missionen.
6. Uppbyggande och vårdande af hednakristna församlingar.

Såväl missionsföredrag som direkta uppbyggelseföredrag komma äfven att hållas.

Till konferensen äro inbjudna icke blott studenter och studentskor vid samtliga tyska universitet utan äfven akademici, som redan hafva lämnat högskolan. Äfven en stor skara studenter väntas, tillhörande andra kristliga studentförbund i Europa. Också Amerika, Asien och Afrika skicka representanter. En stor skara hemmavarande missionärer hoppas man ock få välkomna till konferensen.

Hela missionsförsamlingen anmodas att veckorna före konferensen och under densamma bedja Herren, att han må välsigna dagarna i Halle och göra konferensen fruktbärande, så att många bland den studerande ungdomen må höra Herrens kallelse till dem att ägna sig åt missionen, att de må lära förstå missionen, känna och älska den.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—20 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Bedjen för missionärerna!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 8. Årg. 18. 15 APRIL 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Ensam med Gud. — Den akademiska missionskonferensen i Göteborg. — Seger i Huachow. — Brefafdelningen. — Tältpredikan i Lingpao-distriktet. — För Jesu skull. — Tacksägelseämne. — Missionens årsmöte. — Till Kina. — Redovisningar. — Jullådorna.

Ensam med Gud.

Utdrag ur ett föredrag af dr. *John Mott*, vid en studentkonferens i Indien.

Mer än någonsin behöfva vi i denna tid iakttaga den vanan att draga oss undan från människor, från denna världens larm och brådska, för att vara ensamma med Gud, stanna för de andliga verkligheterna och förnyas.

Dessa stilla stunder äro absolut nödvändiga.

I. *För att vårt samvetes röst skall bli tillförlitlig samt kunna göra sig hörd.* Också samvetet behöfver *fostras*. Men detta tager tid. Ja, samvetet kräfver af oss tid, så länge vi lefva. Samvetet behöfver blifva *känsligt*, så att det hastigt urskiljer en annalkande frestelse samt ögonblickligen och med kraft kan bemöta den. Men för att kunna detta får det icke vara belamradt med bördor. Ett nedtyngdt samvete säger oss, att vi hafva syndat, att vi hafva kommit till korta, och att vi icke hafva tagit oss tid att aflägga denna börda. Vårt samvete kan aldrig bli det redskap, Gud har ämnat det till, om vi icke iakttaga denna vana att taga oss *stilla stunder*, ensamma med Gud under rannsakande af hans ord.

II. *För att vår vilja skall bli stark nog att kunna taga det steg, som ligger emellan att känna plikten och göra den.* Människan själf äger icke sådan kraft öfver sin vilja, att hon kan göra Guds vilja och så förvandlas till Kristi likhet. Det är de, som vänta efter Herren — ty han är kraftens källa — som undfå ny kraft, eller, som orden egentligen lyda, som få sin kraft utbytt. D. v. s. de få byta ut sin svaghet mot den allsmäktige Gudens kraft. Men må vi lägga märke till, att detta säges om dem, som *vänta*. Det tager tid, innan människan kommer därhän, att hon erkänner sin svaghet och blir så öfvad i tro, att hon kan omfatta Guds kraft och därigenom få förverkligadt det, som Gud önskar se i hennes lif.

III. *För att vi må tillväxa i tro och utvecklas till vår karaktär.* Det är icke antalet af de böcker, vi läsa, som skall stärka vår tro och utveckla vår karaktär. Det är icke antalet af de predikningar och föredrag, till hvilka vi lyssna, som skall åstadkomma de önskade resultaten. De bero på den trohet och det allvar, hvarmed vi tillägna oss sanningen. Människan kan höra utan att få något, emedan hon inrättat sitt lif så, att sanningen icke *får* finna henne, icke får makt öfver henne. Icke nog med den möjligheten, att man icke växer, man kan rent af *svälta ihjäl*, därför att man icke intager regelbunden och tillräcklig föda och icke begagnar sig af vanliga förnuftsenliga metoder för att få denna föda att smälta. Det finns väl knappt något ömkligare än att inom våra kristliga föreningar se människor i full verksamhet men med tärda, afmagrade fingrar räcka lifvets bröd åt andra.

IV. *För att vi skola bli i stånd att mottaga uppenbarelser af vår Gud.* Om Guds utvalda redskap aldrig hade varit ensamma, varit i det tysta, stående blott inför Gud, hade de aldrig blifvit, hvad de blefvo.

V. *För att kunna bli af den största möjliga hjälp för andra.* — Den faran finns för somliga, så ifriga att rensa andras vingårdar, att de försumma sin egen. Man kan arbeta så mycket för andra, att man förlorar sin lifskraft, sin friskhet, sin glädje och hänförelse. Allt blir mekaniskt. Man upphör att vara en kanal för Guds Ande och kraft.

Hvad vi behöfva vid vårt vittnande, är att kunna säga: "Hvad mina ögon hafva *sett* och mina öron hafva *hört*, det förkunna vi för eder." Så var det med aposteln Paulus. Efter att ha varit ensam nere i Arabien, kunde han träda fram och med fullaste öfvertygelse säga: "Mitt evangelium." Han hade det icke i andra hand. Evangelium hade funnit honom och förvandlat honom. Han kände sig såsom ägare till evangelium, och därför kunde han äfven förkunna det med öfvertygelse.

Men det *kostar* något att förvärfva och bibehålla denna vana att då och då draga sig ifrån all verksamhet och allt larm i världen liksom från människor för att stanna för de andliga verkligheterna och få förnyelse.

Det kostar *tid.* Och Gud har verkligen uppställt som en fordran, att vi skola offra tid för att lära känna honom, för att bli medvetna om hans närvaro och lefva i hans kraft. Hundratals studenter hafva också tagit denna maning till hjärtat och tillbringa de första trettio minuterna hvarje dag ensamma med Gud och hans sanning. De ha lofvat att vid hvarje månads slut tala om för oss, om detta har minskat deras arbetskraft eller skadat deras ställning. Ingen har hittills kunnat säga, att denna vana varit honom till hinder. Tvärtom har den ene efter den andre måst erkänna, att denna vana varit honom till större hjälp och välsignelse än någon annan. Men må ingen tänka, att det är en blott *form* jag begär! Nej, det är *verklighet.* Hvad jag åsyftar, är, att vi hvarje dag skola afskilja bestämda stunder för umgänge med Gud och för att verkligt kunna tillegna oss hans sanning. Härtill måste vi taga oss så mycken tid, att vi glömma klockan, *att vi glömma tiden.*

Det kostar vidare en bestämd akt af vår vilja. Svårigheten är icke så mycket brist på tid som brist på en bestämd plan och ett fullföljande af denna plan. Om du verkligen önskar något och är absolut öfvertygad om, att du måste hafva detta, då blir beslutet hos dig handling. Så ock ifråga om denna vana att afskilja vissa stunder för att vara ensam med Gud.

Det kostar till sist fortsatt självförsakelse. Det är icke lätt att upptaga denna vana, och det är icke lätt att bibehålla den. Men kostnaden uppväges väl af vinsten. Ju upptagnare vi äro, dess viktigare är det, att vi iakttaga den. Just det skäl, många af oss förebära som hinder, var, hvad som gjorde Kristus så angelägen att följa den.

Jesus Kristus är källan till allt andligt lif och all andlig kraft. Hur skola vi göra för att hålla oss nära denna källa? Jag är viss om, att hvar och en af oss, om vi på aftonen gå ut under den tysta stjärnhimmelen, hafva lättare att då komma ihåg Kristus än under dagen midt i folkvimlet. Eller om vi under dagen en stund gå ut bland träden, skola vi finna, att åsynen af Guds skapade verk gör det för oss lättare än annars att nalkas Gud. En annan hjälp är att vara tillsammans med sådana människor, som *själfva känna Jesus Kristus.* Jag för min del känner personer, i hvilkas närvaro jag har lättare än i andras att för mitt medvetande få Jesus Kristus riktigt lefvande. Det gifves ock vissa böcker, t. ex. biografier, som göra våra hjärtan brinnande, som föra oss nära Kristus.

Ett annat sätt att komma nära denna källa, är att sänka oss ned till människor, som äro i djup nöd.

Det allra bästa sättet är dock, att vi flitigt umgås med den bok, som *förtäljer för oss om Jesus Kristus och hans lära.* Djupast sedt är orsaken till allt vårt onda just försummelse härutinnan. Af detta härrör vårt ytliga och trots all möda så föga fruktbringande lif. Af detta komma våra nederlag, våra vandringar i otrons labyrint. Just att allvarligt och under bön begrunda de heliga orden och låta Kristus genom dem meddela oss sitt eget ljus och sin egen Ande, bevarar och stärker vår tro, utvecklar vårt lif och gör det fruktbärande, ja, öfverflödande.

Låt oss komma ihåg, att då vi draga oss undan människor för att vara allena, vi gå afsides med Gud. Vi söka ensamhet men en ensamhet, hvari vi icke äro ensamma. Den är uppfylld af *Gud.* Vi skola söka oss en plats så stilla, att vi kunna höra den röst, som Jesu egna alltid känna igen, då de däremot icke känna den främmandes. Hvilka beslut vi underlåta att fatta, må vi aldrig underlåta att fatta det att hädanefter låta vårt lif vara omgifvet så att säga af en sfer af *stillhet!*

Den akademiska missionskonferensen i Göteborg.

Från Nordens universitet och högskolor voro den 25—28 mars i Göteborg samlade icke så få studenter och professorer, jämte missionärer och andra för missionen intresserade personer. Öfver 150 deltagare voro anmälda. Det var första gången en konferens af detta slag hölls i Norden. Förhand-

lingarna höllos i K. F. U. M:s lokal, och till ordf. utsågs professor A. Kolmodin.

Följande ämnen behandlades: Kristendomens uppfattning af religionerna, föredr. af prof. N. Söderblom. Den icke kristna världens nödläge, inl. missionär E. Folke. Missionskritik och missionsresultat, föredr. af pastor G. Lindeberg. Kristendomen i förhållande till österländsk och västerländsk pessimism, föredr. af danske prof. L. P. Larsen fr. Indien. Kristenhetens insats i den icke-kristna världen med inl. af professor Lyder Brun från Kristiania. Missionens uppgift gentemot den infödda kyrkan, föredr. af missionär Steinthal fr. Indien. Kristendomen och det vaknande folkmedvetandet ute i Österns länder, föredr. af professor L. P. Larsen. Missionsarbetet bland de bildade klasserna, föredr. af missionär Heiberg från Indien. Och till sist: Studenterna inför missionens kraf, inledt af professor Kolmodin. Öfver flera ämnen, däribland äfven "Missionsstudier" höllos diskussioner.

Ur prof. Kolmodins föredrag må anföras följande: De som vilja bli missionärer, måste kunna säga: Hvad vi ha sett och hört, det förkunna vi för eder. Bildning i och för sig är ej nog. Endast den, i hvars hjärta Kristus blifvit boende, som är hans lifegen, passar till missionär. Okunnigheten är stor, och skall den häfvas, måste studenterna vara med i arbetet. Med hvarje dag blifva krafven, i synnerhet ute i Östern, allt större på universitetsbildade missionärer. Just de rikast utbildade böra erbjuda sig. Redan har också studentfrivilligrörelsen fått utsända omkr. 6,000 frivilliga. Men ännu flera behöfvas. Af största vikt är äfven, att ämbetsmän, ingeniörer och andra bildade män, som resa ut till hedniska land, äro medvetna om sitt ansvar gentemot de folk, bland hvilka de skola vistas.

Studentmissionsföreningar, universitet och teologiska fakulteter behöfva i sanning bli föremål för förbön från de kristnas sida. Ty hur studentvärlden kommer att ställa sig till missionens kraf, beror väsentligen på, i hvad mån de kristna studenterna känna sin plikt att arbeta för missionen och för spridande af missionskunskap.

Efter den därpå följande diskussionen, som ytterligare belyste både hvilka stora möjligheter, som just nu öppna sig för studenter ifråga om missionsarbete, och hvilka kraf, som därför ställas på dem, omtalade missionärerna Frykholm och Sinding (Norge), hur Gud ledt dem att egna sig åt missionskallet. Djupt allvarligt framställde ock prof. Kolmodin för de unga vikten af att ej undandraga sig Guds kallelse.

Högtidsstunder under konferensen voro såväl nattvardsgången i Johanniskyrkan som afslutningen, då af ordf. en sammanfattning gjordes af hvad som sagts vid de olika tillfällena. Konferensen hade velat skicka ut en appell till studentvärlden men ock ställa den vädjan till hela vårt kristna folk: "Stån ej på afstånd! Bedjen för oss!" Gemensamt bads bönen Fader vår, och så var med afsjungande af: "Oss välsigna och bevara" äfven denna minnesvärda och af Gud så rikt välsignade konferens till ända.

Seger i Huachow.

Nedanstående hoppas jag skall stämma många af våra vänner att förena sig med oss i tack och lof till Herren för hans nåd att rädda en del af församlingen i Huachow.

Femton km. från staden bor en liten grupp af troende, de äldsta i församlingen. En gång i månaden försöka de komma till mötena på stationen. Men det är långt att gå fram och tillbaka samma dag, och utgiften för att i staden underhålla sig med mat till måndagen kännes tung. Därför har man allt emellanåt fallit för frestelsen att stanna hemma, hvilket naturligtvis måste ha sin menliga återverkan på det andliga lifvet.

Under senare åren ha dessutom katolikerna i trakten allt mera närmat sig dessa vänner med sin vanliga eröfringspolitik.

Våra bröders ställning har legat mig ömt om hjärtat, helst som på grund af distriktets storlek och de rörliga missionärernas fåtal endast ringa hjälp af oss kunnat lämnas. Herren allena känner, huru nedtryckt jag ibland känt mig vid tanken på huru föga själavård dessa syskon därborta kunnat få.

För någon tid sedan fick jag höra, huru Herren besvarat våra bönesuckar för Huachow.

Två à tre katolska präster hade en lång tid ifrigt ansatt de våra för att få dem att öfvergå till katolicismen. Sedan de genom vissa skrifter försökt bearbeta sinnena, ställde de följande fördelar i utsikt för dem som ville komma öfver:

Frihet från alla utgifter för kapell och gudstjänst;
Hjälp åt fattiga (mat och kläder);
Hjälp i alla processer;
Hjälp (pekuniär), då någon skall företa en resa eller annars har extra utgifter;
Fri inackordering vid besök i staden;
Goda jordarrenden på förmånliga villkor.

Frestelsen blef de troende för stark; man beslöt sig för att gå öfver. "Det är ju samme Gud, som tillbedes."

"Detta skola vi dock inte göra i smyg", sade ledaren. "Vi skola göra allt klart inför vår gamla församling." Så sändes bud till evangelisten Uang från stationen för att förklara saken.

Uang har berättat för mig om detta möte och hvad han sade dem. Jag kunde inte undertrycka mina tårar, då jag hörde, huru Herren hjälpte honom att genom anförande af Guds ord öppna deras ögon för innebörden af hela detta spel. Det var säkerligen Guds Helige Ande, som ingaf Uang de tankar och bibelord, varnande, återkallande, tröstande och uppmuntrande, som han nu i kärlek kunde gifva dem. Att det särskildt gladde mig att i Uangs texter igenkänna mycket, som vi studerade vid ledarnes bibelkurs här i januari, behöfver jag ej säga. Då Uang slutat, hade bröderna fallit i gråt. De insågo, i hvilken fara de varit, och beslöto vända om. I ett varmt bönemöte bekände de inför Herren sin synd och bådo om nåd och hjälp. Uang återvände så glad och lycklig till sin station, besluten att ännu mer lefva för Herren. De katolska böckerna ha

återlämnats. Uang har bedt mig sända vännerna några rader till tröst. Broder Svenson har nu rest dit för att uppmuntra bröderna. Vi känna oss mer förenade med dem än någonsin. Syskon, bedjen för den lilla flocken i Huachow!

Eder i striden och lidandet
Hugo Linder.

Brefafdelningen

Yangchow den 4 mars 1913.

Kära missionsvänner!

Frid!

Varmt tack för trogen förbön under resan! Vi fingo hvarje dag erfara kraften häraf. Gud hjälpte härligt igenom hela vägen. Ingenting fattades oss, och ingenting förlorade vi. Vår himmelske Fader hade omsorg både om oss och våra saker. Allt gick väl.

Den 18 febr. skildes jag från mitt ressällskap i Chengchow och fortsatte sedan med tåg till Hankow. Gud sände mig till sällskap på tåget inte mindre än fyra missionärer. Ja, det är stort att se, hur Gud hör vår bön äfven i det minsta. — Vid framkomsten till H—w möttes jag af vänner från C. I. M. Sedan jag hos dem fått mig litet frukost och hvilat en stund, reste jag öfver till Wuchang. Där hade jag glädjen träffa fem svenska missionärer, bland dem en L. M. F. syster. Hos henne hade jag det skönt och godt till följande dag, då jag fortsatte min resa med båt till Chinkiang. Jag var alldeles ensam passagerare i utländsk klass, men Jesus var med i båten, och jag kände mig trygg med honom. I Chinkiang fick jag stanna två dagar i väntan på sällskap till Yangchow.

Den 25 febr. kom jag hit till språkskolan. Det var så roligt att här få träffa alla de kära kamrater, som jag lärt känna i London. "Här är godt att vara." Med glädje och tacksamhet till Gud har jag nu börjat studera det kinesiska språket. Det är svårt men mycket intressant. Efter en veckas strängt arbete har jag nu hunnit upp dem, som kommo hit 12 dagar före mig. I morgon får jag komma i deras klass, och däröfver är jag glad.

Eder i Herren
Svea Vibell.

* * *

Ishih den 4 mars 1913.

Älskade vänner!

Frid!

"Jag förgäter det, som är tillryggalagdt och sträcker mig mot det, som är framför, och jagar mot målet efter den segerlön, som förehålles af Guds kallelse ofvanefter i Kristus Jesus." Fil. 3: 13, 14.

Nu ha vi gjort återstoden af den långa resan, och den 27 febr. kl. 3,15 körde vi in på vår gård i Ishih. Vi kommo och öfverraskade, ty vi hade ej skrifvit förut. Men det spred sig som en löpeld, att vi hade kommit. De första dagarna hade vi så mycket folk, som välkomnade oss, och det spardes ej på presenter. Hela vår resa har gått öfver förväntan väl. Gud har hjälpt så underbart i smått och stort. Ingenting ha vi förlorat, och inga tråkigheter ha förekommit af något slag. Det enda, som hände, var att min körkarl körde omkull i ett stenrös, och att kärran stjälpte så hastigt, att jag kom på hufvudet och fick ligga så en lång stund. Först var jag rädd, att jag skulle kväfvas, ty jag fick alla kläderna öfver mig. Det var kallt att sitta i kärran, så vi voro insvepta i tjocka, stoppade täcken. Så fort de fått upp mulåsnan, som också låg omkull, började de att lösgöra mig och draga mig fram från min mindre behagliga ställning. Som väl var, stötte jag mig ej något vidare. Jag hade en kruka sill stående i vagnen, som vi köpt med oss från Ryssland. Då vagnen stjälpte, gjorde krukan det med, och jag fick all sillaken öfver mig. Honanvägarna äro besvärliga, och det fordras ej så litet mod att sitta kvar i kärran på vissa platser.

Sedan vi kommo hit, ha vi haft mycket att göra. Så mycket folk hvarje dag! I kväll ha vi huset fullt med gäster. Om söndag skola vi, Axel och jag, vara på en af våra utstationer. Måtte Herren sända oss dit med välsignelse! Vi behöfva bedja mycket, mycket för våra kinesiska bröder och systrar, ty det är så mycket som är ledsamt. En del ha fallit i grofva synder, andra äro kalla och liknöjda. Hjälpen oss att ropa till Gud, ty han är mäktig att frälsa till det yttersta!

Axel förenar sig med mig i kära hälsningar.

I Jesus tillgifna
Anna Hahne.

P. S. Maria Björklund mår bra, hon skall börja skolan nästa vecka. D. S.

* * *

Tungchowfu den 11 mars 1913.

Kära missionsvänner!

Nåd och frid!

... Vi ha här fullt upp att göra med sjukvårdsarbete. Jag tar emot kvinnor och barn, och br. Linder män. Detta arbete har växt betydligt, hvad antalet patienter angår. I jan. hade jag 59 besök, under febr. 81. Rika tillfällen ha gifvits att utså ordet bland dessa patienter, och de böcker och skrifter, som sålts till dessa sjuka eller deras anhöriga, äro icke få. På detta sätt har Herrens ord kommit in i månget hem, både här i staden och på landsbygden. Alldeles utan synlig frukt har det heller inte varit. Den man, om hvilken jag förut nämnt, som hade blifvit knifskuren i sitt hem af tjufvar, och som jag reste ut till och skötte en tid, kommer nu hvarje söndag hit till mötena och har ofta någon granne

med sig. Särskildt är det en man, bosatt i en annan by ett stycke från hans hem, som ofta är med honom. Han heter Uang och har af herr Linder blifvit behandlad för någon sjukdom. Han har också köpt Nya och Gamla testamentet. Till denne Uang går nu den förstnämnde mannen nästan hvarje kväll och låter honom läsa för sig ur bibeln och andra kristliga böcker, ty själf kan han just inte läsa. Han har emellertid lärt sig katekesen och en hel del annat utantill samt lärt sina två barn att bedja. Två af våra bibelkvinnor voro häromdagen ute i hans by, och då de gingo ut för att vittna, följde han med dem och förde dem till flera byar i närheten till folk, som han kände. De funno det godt med honom. Han synes vara verkligt uppriktig. Behöfver edra förböner, på det att det verk, Gud begynt i hans hjärta, må fullbordas. Ett par gummor, som också blifvit behandlade här, tyckas vilja höra Herren till. Den ena af dem bor så långt borta, att hon endast ibland kan komma hit. Den andra kommer hvarje söndag.

Med undantag af ett par små snöfall har här inte varit någon nederbörd se'n i juni förra året. Jorden är *så* torr, och alla lifsmedel ha stigit oerhördt i pris. O, att Herren ville förbarma sig! Hungersnöd befaras här. Det blir ett år värre än 1900, säger folket, emedan det nu också är så mycket soldater öfverallt, som skola ha sin sold. Må Herren bevara de sina under denna tid! Vi ha nyligen hört, att röfvarne äro svåra i närheten af Singan-fu. Ja, en tid som denna fostrar röfvare. Folket har intet att göra, ty jorden kan ej brukas, ej sås, och det finns godt om fattiga, som intet ha att äta. Vi kunde nog få många "hjälpare" nu, om vi ville och kunde ta emot. Flera ha kommit och erbjudit sin tjänst. Bl. a. var det en, som sökte plats för en sin släkting. "Hvad kan han göra?" frågades det. — "Jo", blef svaret, "han är villig att göra hvad som helst, — koka mat, sopa gårdar, eller — predika!" Han var en hedning!

Fru Linder har öppnat en "Kindergarten" och har 8—9 små barn i den. Gosskolan har denna termin 32 elever. Flickskola har af brist på lämplig lokal ej kunnat öppnas. Det har varit tal om att staten skulle öppna flickskolor både här i staden och på landet, men ännu har intet blifvit gjordt. En svårighet för dem är, att de inte ha några lärarinnor. "Tsai-chi", bibelkvinnan Kaos' syster, har varit erbjuden flera platser men afslagit dem, emedan hon vill hjälpa till i skolan här. Hon har nu tillsvidare bibelkvinnoarbete.

Hjärtligaste hälsningar från min man och mig själf.

Eder i Herren tillgifna

Olga Svenson.

* * *

Utdrag ur bref.

Yangchow d. 4 mars 1913.

... Vi erfara djupt, hvilken stor förmån det är att få vara här. Äro så tacksamma för förböner, behöfva dem så väl. Nu, när det nalkas examenstiden, börjar det bli något jäktigt öfver somliga. Vi behöfva därför mycken förbön, att *ingenting* får för stort rum hos oss. Jag tror, att t. o. m. arbetet för Jesus kan skymma undan honom själf för oss.

I Herren tillgifna

Ingeborg Ackzell.

* * *

Från Honanfu skrifver missionär *Malte Ringberg:*

... Rikard Anderson reser i dag till en utstation, 60 li härifrån, Fu-tien, där mycket stort intresse för kristendomen förefinnes. Men knappast någon där borta kan läsa. Läskunnig är emellertid en ryslig slarfver och opierökare. Han har varit här flera gånger för att afvänjas från opiet men går snart tillbaka till sin gamla vana. Äfven han går till gudstjänsterna i Fu-tien men gör spektakel af de andra, när de läsa fel. *Om* den mannen blefve frälst, kunde han bli mycket nyttig, men han är ej sann, och därför är ej stort att hoppas.

Våra kolportörer ha en ofantlig afsättning för evangelier. Den ena sändningen efter den andra kommer hit från Hankow och går åt i ett tag. Nyligen fingo vi 14 lådor, som snart äro slut. På väg hit äro 12 lådor, men vi måste ändå rekvirera en mängd för att tillgodose vårens behof. Den sista tiden har jag nere vid järnvägen fått sälja ofta nog 40 evangelier pr dag. I går 41 ex., i förrgår 47 o. s. v. Min innerliga önskan är, att hvarje exemplar skall bära frukt och ej komma ut bland människorna förgäfves, äfven om det kräfver tid för groende och växt. Det sistnämnda kommer ju från Gud, men han har satt det i direkt samband med vår trohet i arbete och bön.

* * *

Till alla kära vänner, som tänkt på oss med julgåfvor, bedja vi att på detta sätt få frambära vårt innerliga tack. Ett särskildt tack till den okände vän, som utan att uppge namn eller adress, sände oss den trefliga strösockerskålen med dithörande sked! Gud välsigne Eder alla! Vi tacka Eder så varmt.

I Herren förbundna

Olga och Nils Svenson.

Tältpredikan

i Lingpao-distriktet,

den sista hittills oupptagna större delen af vår åkerteg i norra Kina.

Torsdagen den 27 febr. gingo vi öfver Gula floden strax före mörkrets inbrott, efter en ansträngande ridt 30 km. öfver de höga bergen från det norrut belägna Chiehchow (Haichow) i provinsen Shansi. Fyra af våra predikande bröder, anförda

af evangelisten *Ts'ao*, Domaren, (ty så uttydes hans namn på svenska), hade rest några dagar i förväg för att hyra bostad och skaffa plats för uppsättande af det stora predikotältet. Vi voro alltså framme i *Ling-pao*, en synnerligen liflig affärsstad med skeppsfart på Gula floden, belägen vid stora kungsvägen till nordvästra Kina.*

Silfversmeden *Ching* (Djing), evangelisten Kuo (Goå) den äldre och jag funno våra bröder i ett smutsigt härbärge bland mulor, vagnar och stojande åkardrängar i rök och damm, utan att ha lyckats få hyra ett drägligt logis. Vi höjde våra hjärtan på nytt i bön till Gud om lämplig bostad.

Lörd. d. 1 mars slogs tältet upp men inte utan svårigheter, enär blåsten urartat till storm. Våra ansikten voro så fullblåsta af stoft, att vi knappast kunde öppna ögonen. Tältet gick också sönder på flera ställen. Vid 9-tiden på kvällen bedarrade emellertid stormen. Vi behöfva verkligen ett nytt predikotält. Detta, som skänktes vår mission af den käre hädangångne missionär Fransson, är nu 20 år gammalt och har varit med i mången dust. Ständigt spricker det på nya ställen. Hvem vill bli Herrens skaffare vid detta behof?

I söndags var en den inre förberedelsens dag med enskild uppbyggelse, bön, fasta och Herrens heliga nattvard. På e. m. gingo några af oss upp på den närbelägna höjden till lyckotornet (nära den blifvande järnvägsstationen), där vi tillsammans betraktade den 19:de psalmen och gemensamt bådo för den folkrika nejden under våra fötter. Vi tro, att Herren Jesus här skall få göra många till fångar.

Efter att flera dagar ha vistats på det stinkande härbärget, där östanvinden genom hål i väggar och dörrar yrde in öfver oss Kinas pulfverfina jord, motogo vi postmästarens, herr Li, vänliga inbjudan och flyttade i måndags d. 3 mars *in i staden*, där vi nu bebo postverkets inre gård. Herr Li hade just fått bref från sin familj, att denna uppskjutit sin hitresa, och kunde därför ta emot oss. Denna bönhörelse gaf oss rik anledning till tack och lof.

I går, tisdag, började predikandet på allvar, och en verkligt andlig hunger tycks förmärkas bland de skaror, som komma för att lyssna. Tänk, att vi här ha *10 svenska mil* i öster till närmaste missionsstation, Stålhammars i Mienchih, och *nära på lika långt västerut* till fästningen och staden Tungkwan, där missionär Linder i Tungchow endast har en utstation. *Lingpao* betyder: *andlig dyrbarhet.* Skola månne många här i Jesus Kristus finna pärlan af oskattbart värde? *Hållen ut i edra böner för denna stad och trakt!* I går stals en af våra förhyrda bänkar bort från tältet — men återlämnades utan något vårt åtgörande vid nattens inbrott. Vi togo detta som ett tecken, att Gud här skall vidröra många hjärtan.

Lingpao, d. 5 mars, 1913.

Henrik Tjäder.

Öfver denna stad komma äfven söderns produkter på packmulor i stora massor från Hankow.

För Jesu skull.

Berättelse för våra små missionsvänner.

II.

Beslut fattades, att fångarna skulle föras till en stad, som hette Paotingfu.

Fru Green hade samma dag av Herren fått dessa ord: "*Jag skall rädda dig från hedningarna, till vilka jag sänder dig.*" Och fröken Gregg hade fått detta ord: "*Om ock tusen falla vid din sida och tio tusen på din högra sida, dig skall det dock icke träffa.*" Och dessa båda bibelspråk blevo flyktingarna till stor tröst samt gåvo dem förvissning om att hur stor nöden än kunde bli, skulle Herren till sist taga dem därur.

Under den långa, mycket svåra färden till Paotingfu på en kärra utan fjädrar och över de mest oländiga vägar förlorade lilla Vera all fruktan för boxarna, och på sitt barnsliga sätt brukade hon språka med dem, ja, även leka med dem. Hon vann också fleras hjärtan, och ibland hände det, att de kunde köpa åt henne frukter, nötter eller kakor.

I Paotingfu överlämnade boxarna sina fångar åt den högste styresmannen, den s. k. mandarinen, och denne ställde sig mycket vänlig emot dem samt lovade att skicka dem till en stor stad, Tientsin, där de skulle vara i fullkomlig säkerhet. Men i hemlighet gav han de boxare, som nu fingo i uppdrag att följa dem, befallning att under vägen döda dem och kasta deras kroppar i floden. Färden skulle nämligen nu tillryggaläggas i roddbåt utefter en stor flod.

En afton styra roddarne båten mot stranden och gå i land. Fångarna få befallning att göra på samma sätt. Ledaren tar fram en stor, skarpslipad kniv och säger, att han fått befallning att döda fångarna. Missionär Green går då fram och bugar sig på kinesiskt sätt. Lilla Vera tyckte, att hon skulle göra som pappa gjorde, och gick också fram, vördnadsfullt tackande på kinesiskt vis. Detta grep de råe männen. "Nej", utbrister ledaren, "vi kunna omöjligt döda dessa människor, som intet ont ha gjort. Vi kunna inte göra dessa små barn något ont." Så hoppa de tillbaka i båten, skjuta ut den från stranden och lämna fångarna kvar. Gud hade begagnat sig av lilla Vera till deras räddning.

Men vad skulle flyktingarna nu göra? De visste att trakten vimlade av boxare. Inte hade de kläder att hålla sig varma med, och inte hade de några pengar.

Det dröjde icke länge, förrän de hörde fotsteg och röster. Och av samtalen förstodo de, att det var boxare. De dolde sig nu i den höga vassen, och åter blevo de räddade. Länge dröjde det ej, innan himmelen överdrogs av svarta moln. Ett oväder var tydligen i annalkande. Hade Gud glömt dem? Så frågade de nu. Ack nej, även det störtregn, som efter en stund begynte, och som gjorde dem våta, som man säger, inpå benen, var skickat av Gud till deras räddning. Det är nästan intet, kineser äro så rädda för som regn. De gå nämli-

gen alltid klädda i tygskor. Det våldsamma ovädret jagade in de skaror av boxare, som denna afton voro ute, och så fingo de stackars flyktingarna åtminstone några timmars lugn. (Forts.)

Tacksägelseämne. I ett i dagarna från missionär *August Berg* anländt bref från Yuncheng heter det: *Just nu faller ett stilla vårregn i naturen.* Efter öfver tio månaders torka, och då lifsmedlen stigit till hungersnödspriser, glädes man öfver hvarje droppe. Så ock i Andens rike. "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet."

Missionens årsmöte kommer, v. G., att hållas den 24 och 25 nästkommande maj, hvarom närmare meddelande gifves i nästa nummer af tidningen.

Till Kina afreste via Ryssland och Sibirien d. 12 d:s fröken *Ida Andersson* i sällskap med några af Skand. Alliansmissionens missionärer. Också vid detta tillfälle sjöngs vid ångf. afgång af vänner på kajen: "En tillflyktsort är urtidens Gud." Han ledsage med sin nåd dessa kära syskon!

Redovisning.

Till missionshemmet

influtna gåfvor under febr. och mars månader:

Kr. 30 fr. A. o. L. S., Sthlm. Kr. 25 till »Påskmat» fr. A. o. L. S., Sthlm.

Fläskkorf fr. A. E., Sthlm. Potatis fr. Råsta. 8 par lakan fr. A. o. L. S., Sthlm. 12½ tjog påskägg från A. P. J., Sthlm. D:o fr. vänner i Björkeryd.

Ines Bölling.

Redovisning

för bidrag, influtna till Barnens Hem under jan.—mars 1913.

»Skuld», L. H. kr. 10; onämnd vid miss Soltaus möte, kr. 10; onämnd till hushållet gm exp., kr. 10; en påse torkade päron af A. & A. S., Sthlm; tre säckar potatis af W.; Fredrika, kr. 5 till kaffebjudning; till påskmat, kr. 25 af A. & L. S; två skinkor af J. v. H.; påskägg från vänner i Småland gm A. K.; till sängtäcken, kr. 14 från L. B., Djursholm; en påse blåbär från farfar; ett litet strå i Jesu namn, kr. 15; till barnen, kr. 10 från S. J. N., Mariestad; till sommarvistelse, från ungdom, samlad den 11:te mars, kr. 203; till d:o från H. D. kr. 20; till linoleummattor för hemmet, kr. 50.

Ett varmt tack för alla kärlekens gåfvor!

"Tacken Herren, ty hans nåd varar evinnerligen."

Mimmi Folke.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under mars månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
293.	»En ringa lem i den stora kropp, hvars hufvud är Jesus», Undrom	20: —
294.	G. A. E., Ofvanmyra	10: —
	Transport	30: —
	Transport	30: —
295.	Sparbössetömning i Långåsa, gen. M. L.	38: 04
296.	E. E., Saltsjöbaden, genom F.	30: —
297.	K. F. U. K:s Centralförening, gen. K. M. A., inklusive fröken M. Björklunds underhåll för 4 mån.	400:
298.	Del af testamente efter J. E. S. 9,517: 96 Afgår för lifränta åt testators dotter 3,000: —	6,517: 96
299.	K. M. A. Ersättning för fraktutlägg för E. Berg	38: 83
300.	E. S., Ljungby	100: —
301.	Insaml. af Skärfsta syförening, gm E. G., Sollefteå	15: —
302.	A. J., Väfversunda	5: —
304.	H. H., Baggetorp, »Tackoffer»	21: —
305.	Missionsvänner i Baggetorp, gm H. H.	5: —
306.	Oslättfors syförening, gm C. R.	20: —
308.	Mfg i Simtuna, gm A.	2: —
309.	»Onämnd», sparbössemedel	7: 25
310.	A. H., Simtuna	10: —
311.	S. O., Sala, sparbössemedel	10: —
312.	G. W. S., Sala	2: —
313.	Kollekt i Norderö kyrka	12: 54
314.	Lilla Ruths sparbössa, Norderö	9: 16
315.	A. Å:s d:o d:o	2: 15
316.	Två stycken d:o d:o	1: 37
317.	E. E., Orrviken	5: —
318.	Kollekt i Sunne kyrka	55: —
319.	d:o i Hara skolhus	13: 63
320.	d:o i Månsåsen	15: —
321.	Syföreningen i Månsåsen och Wellviken	35: —
322.	Kollekt i Östersund	52: 73
323.	d:o i Sveaborg, Oviken	32: 21
324.	Svartsjö söndagsskola, gm R.	15: —
326.	O. L., Nol, »Herrens tia»	10: —
327.	J. N., Umeå, Öfverskott å prenumeration för S. L.	5: —
329.	A. E., Stockholm, sparbössemedel	30: —
330.	F. M., Ställberg	50: —
331.	Missionsvänner i Usta, St. Mellösa, gm M. L., Odensbacken	55: —
332.	Sparbössemedel från Vallebärga, gm F. S. och F. M.	33: —
333.	J. O. Glm, gm F. S. och F. M.	10: —
336.	A. E. C., Stockholm	20: —
337.	H. K., Lund, »blanka pengar och ettöringar»	5: —
338.	Skärfsta syförening, gm E. G., Sollefteå	25: —
339.	»Då sade Jesus till dem: Rädens icke; gån och kungören det för mina bröder.» Matt. 28: 10	1,200: —
341.	Tackoffer den 5 mars	100: —
342.	Kollekt vid möte i Örebro	125: 68
343.	Bönekretsens i Örebro sparbössa	19: 07
344.	Resebidrag till E. Folke från Örebro	15: —
345.	»Ett tackoffer», O. W., Nässjö	5: —
346.	Sparbössemedel från E. N., Westanede	1: 04
347.	A. O., Norderön, gm. E. B.	4: —
348.	E. A., Barkerydsby	5: —
349.	Resebidrag till J. Th. Sandberg från Barkerydsby	10: —
350.	Resebidrag till J. Th. Sandberg från Forserum	5: —
351.	Kollekt i Vittsjö missionshus gm M. H.	25: —
352.	» vid mötet i Klippan, gm A. B.	33: —
353.	» i Eslöfs missionshus, gm N. O.	22: 48
354.	Resebidrag till J. Th. Sandberg fr. F. M. Glemmingebro	10: 80
355.	Kollekt i Luth. mfgs missionshus, Malmö	80: —
356.	Kollekt i Tranås, gm J. H.	22: 41
357.	Resebidrag till J. Th. Sandberg fr. S. J., Örebro	30: —
359.	K. E., Knutby	20: —
	Transport	9,477: 35

N:o		Kr. Ö.
	Transport	9,477: 35
360.	Från Wallsjö församl. miss.-kassa, gm O. H., Hultagård	50: —
361.	Kungsholmens miss. hyddas barnmiss. fören. från missionsstund d. $^{2}/_{3}$, gm J. D.	10: —
362.	Från »Lilla Senapskornets» försäljning d. $^{12}/_{8}$ 1913 i Kumla, gm H. F.	255: —
363.	Huskvarna missionsförening, gm S. S.	50: —
364.	Från Versås K. F. U. K:s 10-årsfest, gm S. K.	12: 50
365.	E. K., Versås, gm S. K.	5: —
366.	Kollekt i Sköfde d. $^{11}/_{3}$, gm A. J., Mariestad	14: 28
369.	J. S., Flisby, gm E. B.	15: —
370.	»Ett offer åt Herren», fr. G. G., Mhlm, gm F. G. D., Götened	15: —
371.	Sparbössemedel fr. Skellefteå, gm A. B.	258: 51
372.	d:o fr. Medle, gm d:o	11: —
373.	För sen ankomst till söndagsfrukosten hos E. L., gm A. B.	6: 84
374.	L. E.	10: —
376.	Från K. F. U. M:s missionskretsar fr. 1912 rest. bidrag till E. O. Beinhoffs underhåll	460: 99
377.	Sparbössemedel från Sprängsviken, gm A. K.	13: 11
378.	E. W., Karlstad, rabatt å H. S. Ö.	3: —
379.	d:o d:o, ur sparbössan	13: —
380.	d:o d:o, »Guldet åt Herren»	10: —
381.	W. Ö., Hålland, ett litet tackoffer	10: —
383.	E. M., gm E. B.	10: —
384.	Tackoffer d. 14 mars, gm A. K., Björkeryd, Hvetlanda	12: 50
385.	A. S., för Herren, i stället för födelseannons	2: —
387.	I stället för krans på A. R:s graf, gm H. D.	10: —
388.	»Tackoffer», gm H. D.	190: —
389.	M:s och R:s sparbössor, gm H. D.	15: 52
390.	Auktions- o. sparbössemedel, gm M. S., Mora	181: —
391.	R. F., Hälsingborg	10: —
392.	Kollekt i Hassle, gm S. A., Brodderud	25: —
394.	Vallstena syförening., gm A. B., Källunge	75: —
395.	Sparbössemedel fr. J. O. D., Moholm, gm C. W. C., Töreboda	6: —
396.	»Lilla Mary's födelsedag» från J. S., Vänersborg	20: —
397.	M. K.	2: —
398.	Forsby mfg, gm A.	2: —
399.	A. H., Simtuna	20: —
401.	Från Folketorps frifg till A. Hahnes och V. Westers underhåll, gm G. L., Kumla	51: —
402.	Insamling vid andaktsstund i Upplands—Ekeby, gm J. Å.	5: —
403.	Sparbössemedel fr. C. W. C., Töreboda	10: —
404.	Ur sparbössan	3: 63
405.	Kollekt i Edsbergs kyrka $^{24}/_{3}$, gm G. W.	22: 39
406.	C. L., Brännan, gm S. N., Skellefteå	10: —
407.	Sparbössemedel fr. U. K., Ersmark, gm S. N., Skellefteå	2: 50
408.	—n. Ps. 81: 11	30: —
409.	Bogla mfgs arbetsförening, gm K. N., Tenhult	48: 50
413.	Baggetorps Kr. ungdomsförening, gm H. H., Kristdala	20: —
414.	E. Å. »till missionen»	25: —
415.	S. P., Norberg	10: —
416.	Medel fr. konsert i Edsberg kyrka, gm G. W.	10: 90
417.	Skärfsta syförening, gm E. G., Sollefteå	25: —
	Transport	11,555: 52

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	11,555: 52	
418.	Sparaskmedel från A. K., Ideboås, gm E. S., Målerås	3: 14	
419.	Sparaskmedel från G. K., Idsjö, gm E. S., Målerås	1: 60	11,560: 26

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
303.	S. S., till Barnens hem	100: —	
307.	Från H. J., Forssa bruk, till R. Berglings verksamhet i Hancheng	20: —	
325.	Till Barnens hem, från E. S., Kumla	40: —	
328.	Från K. F. U. M., Norrköping, till gatukapellsverksamhet i Ishih	49: 15	
334.	E. U., Kvartalsbidrag för Ki-Ming-Ko	50: —	
335.	H. L., till Gung-sins underhåll vid seminariet $^{1}/_{2}$ år	30: —	
340.	Från J. A., Örebro, till en skolgosses underhåll	50: —	
358.	Sparbössemedel från C. L., Örebro, till bibel- och traktatspridning	10: —	
367.	Från L. L., Uppsala, till ett barns underhåll	50: —	
368.	Från P. E. W., till Chang Hsio-hais underhåll	20: —	
375.	Från L. E., till de nödlidande	25: —	
382.	» Blasieholms k. barnmiss.-fg till Chenhsings underhåll	50: —	
386.	Från C. W. för små barn i Kina	8: —	
393.	» Vallstena syförening till missionärernas barn, gm A. B.	15: —	
400.	Till en gosses underhåll i D. Landins skola, gm G. L., Göteborg	30: —	
410.	Till missionsstation i Lingpao fr. J. P., gm S. H., Hedemora	100: —	
411.	Från A. K., Linköping, till bibelkv. Liu Ren-shih	25: —	
412.	Från E. W., Linköping, till bibelkv. Liu Ren-shih	25: —	
420.	Från C. E. J., Lindesberg, till inf. ev. underhåll	50: —	747: 15

Summa under mars månad	kr. 12,307: 41
Under januari—februari månader	» 13,316: 82
Under januari—mars månader	kr. 25,624: 23

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Så måste man arbeta och antaga sig de svaga och ihågkomma Herren Jesu ord, att han själf sade: saligare är gifva än taga."

Apg. 20: 35.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—20 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.